

Πρωτοπρεσβύτερος
 Αναστάσιος Κ. Γκοτσόπουλος
 Έφημέριος Ἱ. Ν. Ἀγ. Νικολάου Πατρῶν
 τηλ. 6945- 377621, agotsopo@gmail.com

Πάτρα 8.1.2020

Μιά όμιλία πού, τελικά, δέν ἔγινε...¹

«Οὐκρανικό Αὐτοκέφαλο: Πρόσκληση γιά τήν ἐκκλησιαστική ἐνότητα ἢ πρόκληση στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας;»

Σεβαστοί πατέρες, σεβαστέ καί ἀγαπητέ κ. Πρόεδρε τῆς Διακιδείου Σχολῆς, ἀγαπητοί,

Ἐκ βάθους καρδίας εὐχομαι νά εἶναι καλή καί εὐλογημένη ἡ νέα χρονιά, νά ἀναδειχθεῖ πράγματι σωτήριο τό ἔτος 2020.

Εὐχαριστῶ κ. Πρόεδρε τῆς Διακιδείου γιά τήν πρόσκληση νά όμιλήσω ἀπό τό ἱστορικό αὐτό βῆμα γιά τό τόσο κρίσιμο καί εὐαίσθητο θέμα τοῦ Οὐκρανικοῦ Αὐτοκεφάλου μέ τόν τίτλο «Πρόσκληση γιά τήν ἐκκλησιαστική ἐνότητα ἢ πρόκληση στήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας;» Εὐχαριστῶ, ἐπίσης, καί ὅλους ἐσᾶς γιά τήν ἀποψινή παρουσία σας.

Καθηκόντως καί ὀφειλετικῶς ἡ παροῦσα όμιλία ἀφιερώνεται στή μνήμη τοῦ προσφάτως μεταστάντος σεβαστοῦ μας **π. Γεωργίου Μεταλληνού**, γιά δύο λόγους:

α) Εἶναι γνωστό ὅτι ὁ π. Γεώργιος ἀγαποῦσε ιδιαίτερα τή Διακίδειο καί, ἐσᾶς κ. Πρόεδρε καί τόν ἀείμνηστο προκάτοχό σας Κων. Τριανταφύλλου. Πάντοτε, παρᾶ τὰ προβλήματα καί τίς δυσκολίες στήν υἰγεία του, ἀνταποκρινόταν στήν πρόσκληση καί λάμπρυνε τό βῆμα τῆς Σχολῆς. Εἶναι, ἄλλωστε, ἡ πρώτη όμιλία ἐδῶ, στή Σχολή, μετᾶ τήν ἐκδημία τοῦ π. Γεωργίου, καί

β) Ἀρχές Σεπτεμβρίου, λίγες μέρες πρὶν μπεῖ στο νοσοκομεῖο, μοῦ τηλεφώνησε γιά νά μέ ρωτήσῃ ἂν τελικά ἡ Σύνοδος (ΔΙΣ τέλος Αὐγούστου) ἐνέκρινε τήν Αὐτοκεφαλία τῆς Οὐκρανίας, διότι, ὅπως μοῦ εἶπε, ἡ Σύνοδος τοῦ ἀνέθεσε τήν προεδρία τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν συνεδρίων γιά τό 1821 μετᾶ τό θάνατο τοῦ καθηγητοῦ Σβολοπούλου, καί σκεφτόταν νά τήν ἀρνηθεῖ σέ ἔνδειξη διαμαρτυρίας. Ἐγώ τοῦ εἶπα ὅτι «τὸ Οὐκρανικό παραπέμφθηκε στήν Ἱεραρχία ἀλλά μήπως θά ἦταν καλύτερα, πάτερ, νά μὴν παραιτηθεῖτε ὥστε νά ἐπηρεάζετε κατὰ τό δυνατόν τόν Ἀρχιεπίσκοπο στή σωστή κατεύθυνση;». Ἡ ἀπάντηση τοῦ π. Γεωργίου: **«Δέν ὑπολογίζουν τίποτα, πάτερ, θά τὸ ἐγκρίνουν, διότι δέχονται ἐντολές καί ἐκτελοῦν τίς ἐντολές!»**. Δυστυχῶς, ὁ ἀείμνηστος π. Γεώργιος εἶχε

¹ Ἡ διάλεξη εἶχε προγραμματιστεῖ στή Διακίδειο Σχολή Λαοῦ Πατρῶν γιά τίς 8.1.2020, ἀλλά δέν πραγματοποιήθηκε. Δημοσιεύεται ἀκριβῶς ὅπως θά ἐκφωνεῖτο κατόπιν αἰτήματος πολλῶν πιστῶν.

καὶ σὲ αὐτὸ δίκιο. Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες μπῆκε στὸ νοσοκομεῖο καὶ μέσα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο προσυπέγραψε τὴν ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἱεραρχία γιὰ τὸ Οὐκρανικὸ μὲ mail πὺ ἐστειλε:

*«Ἀγαπητὴ Σύναξη. Διάβασα τὰ περὶ Οὐκρανίας καὶ συγχαίρω.
Ὅ,τι δημοσιεύετε γιὰ τὴν Πίστη παρακαλῶ νὰ φέρει καὶ τὸ ὄνομά μου.
Συνεχίζεται ἡ περιπέτειά μου βελτιωτικά. Προσεύχεστε.
π. Γεώργιος Μεταλληνός».*

Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Μεταλληνού, εἴη αἰωνία ἡ μνήμη!

Ἄς ἔρθουμε στὸ θέμα τῆς ὁμιλίας «Πρόσκληση γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα ἢ πρόκληση στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐνα ἐρώτημα: Ἦρθε στὴν ἐνορία σας νέος ἐφημέριος μὲ πολὺ καλὲς περγαμινὲς καὶ γνωριμίες μὲ καθηγητές, ἀρχιεπισκόπους καὶ πατριάρχες. Τὸν καλεῖτε, λοιπόν, στὸ σπίτι γιὰ νὰ τελέσει τὸ μυστήριον τοῦ εὐχελαίου καὶ νὰ ἐξομολογήσει τὸν γέροντα πατέρα σας πὺ δὲν ἔχει ἐξομολογηθεῖ ποτέ. Στὴ συζήτηση μαζί του πέφτετε ἀπὸ τὰ σύννεφα ὅταν πληροφορεῖσθε ὅτι εἶναι οὐσιαστικὰ ἀχειροτόνητος, διότι ἔχει χειροτονηθεῖ ἀπὸ ἕναν ψευδοεπίσκοπο, Βίκτωρα ὀνόματι, μὲ πολὺ βεβαρημένο παρελθόν: ἦταν διάκονος στὴν κανονικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλὰ καθαιρέθηκε διότι καταδικάστηκε καὶ φυλακίστηκε γιὰ παιδερασία. Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἐντάχθηκε σὲ μία σχισματικὴ ὀμάδα στὴν ὁποία παρουσιάστηκε ὡς ἐπίσκοπος, χωρὶς νὰ ἔχει χειροτονηθεῖ ποτὲ καὶ ἀπὸ κανένα, οὔτε κἂν ὡς ἱερέας, καὶ ἄρχισε νὰ χειροτονεῖ ἄλλους ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς. Ἀργότερα, ἔφυγε ἀπὸ τὴ σχισματικὴ ὀμάδα καὶ ἔγινε ἐπίσκοπος στοὺς Οὐνίτες. Τὸν πῆραν εἶδηση ὅμως ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἀχειροτόνητος, καὶ τὸν ἔδιωξαν. Μάλιστα ὁ πάπας τιμώπησε καὶ τὸν Οὐνίτη Ἀρχιεπίσκοπο πὺ τὸν εἶχε δεχθεῖ. Στὴ συνέχεια ὁ ψευδοεπίσκοπος Βίκτωρας ἔγινε προτεστάντης-Ἀγγλικανὸς πάστορας. Τελικὰ, μετὰ τὴν “ἐκκλησιαστικὴ” του πορεία κατέληξε στὴν Αὐστραλία καὶ παρουσιαζόταν ὡς «ψυχίατρος τοῦ μυστικοῦ σχολείου τῆς KGB»! Ὅμως, μετὰ ἀπὸ λίγο τὸν συνέλαβαν καὶ καταδικάστηκε σὲ 4 χρόνια καὶ 3 μῆνες γιὰ ἀπάτη καὶ πλαστογραφία, διότι ἐμφανιζόταν ὡς ψυχίατρος μὲ πλαστὰ διπλώματα.

Ἀλήθεια, ἂν μαθαίνατε ὅτι ὁ νέος σας ἐφημέριος, λαμπρὸς κατὰ τὰ ἄλλα, εἶναι οὐσιαστικὰ ἀχειροτόνητος, γιατί ἔχει χειροτονηθεῖ ἀπὸ τὸν Βίκτωρα τὸν τσαρλατάνο καὶ ἀπατεῶνα θὰ τὸν ἀφήνατε νὰ ἐξομολογήσει τὸν γέροντα πατέρα σας; Θὰ παίρνατε τὴν εὐχή του; Θὰ βαπτίζατε τὸ παιδί σας; Θὰ πηγαίνατε στὴ Θ. Λειτουργία πὺ τελοῦσε; Θὰ κοινωνούσατε ἀπὸ τὸν ἀχειροτόνητο;

Θὰ μοῦ πεῖτε ὅτι δὲν γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ὅτι εἶναι ἐπινόηση τῆς φαντασίας μου! Δυστυχῶς, ἀγαπητοί μου, ὅσα σᾶς ἀνέφερα εἶναι πραγματικότητες, εἶναι ἀπολύτως ἀληθινὰ μέχρι καὶ στὶς λεπτομέρειες. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινε στὴ νέα Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία, πὺ δημιούργησε πέρσι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο στὴν Οὐκρανία. Μία σειρά “ἐπισκόπων” πὺ δὲν ἔχουν ἴχνος Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, διότι ἔλκουν τὴν καταγωγὴ τῆς χειροτονίας ἀπὸ τὸν ψευδοεπίσκοπο τσαρλατάνο, παιδεραστή, οὐνίτη, ἀγγλικανὸ πάστορα, ψυχίατρο τῆς KGB, καὶ τώρα καταδικασθέντα γιὰ ἀπάτη καὶ πλαστογραφία, Βίκτωρα Τσεκάλιν!

Αυτούς αναγνώρισε, ναί αγαπητοί μου, τέτοιους αναγνώρισε ως κανονικούς “ἐπισκόπους” και τούς τίμησε με τό ύψιστο ἐκκλησιαστικό status τῆς αὐτοκεφαλίας τὸ Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, αὐτούς αναγνώρισε, δυστυχῶς, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος και τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας!

Νὰ γιατί, αγαπητοί μου, **στενοχωρούμαστε, πονᾶμε και φωνάζουμε ἀπὸ τὸν πόνο μας**, διότι παρὰ τις πολλές μας ἁμαρτίες δὲν θέλουμε νὰ λειτουργηθοῦμε ἀπὸ ψευδοεπισκόπους, ἀχειροτόνητους και τσαρλατάνους. Ὁ Χριστὸς μας μᾶς ἀνέχεται ὡς ἁμαρτωλοὺς νὰ βρισκόμαστε στὸ θυσιαστήριο, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεχθεῖ ἀχειροτόνητους νὰ παρουσιάζονται ὡς ἐπίσκοποι και νὰ ἐξαπατοῦν τὸ Λαὸ Του. Ὁ Χριστὸς μας καταδέχεται ἀκόμα και ἀπὸ τὸν πιὸ ἁμαρτωλὸ ἱερέα και ἐπίσκοπο νὰ τελεῖ τὴ Θ. Εὐχαριστία, και νὰ μεταβάλλει τὸ ψωμὶ και τὸ κρασί σὲ Σῶμα και Αἷμα Του! Ὅμως, ἀπὸ ἀχειροτόνητο πότε! **Δὲν μπορεῖ ὁ ἀχειροτόνητος νὰ τελέσει κανένα ἔγκυρο Μυστήριο. Ἐξαπατᾶ και κοροϊδεύει τὸ Λαὸ τοῦ Θεοῦ!** Σὲ τελικὴ ἀνάλυση, δὲν εἶναι δυνατὸν μιὰ χούφτα ἀχειροτόνητων σχισματικῶν **χωρὶς Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ** νὰ μολύνουν, ὄχι τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ τὸ σῶμα τῶν ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθοδόξων ἐπισκόπων.

Γι’ αὐτὸ φωνάζουμε και θὰ συνεχίζουμε νὰ φωνάζουμε ὅλο και δυνατότερα και ἄς λένε ὅτι θέλουν τὰ φερέφωνα και τὰ παπαγαλάκια, ντόπια και ξένα. Οὔτε ρωσόφιλοι και ρωσολάγνοι εἶμαστε, οὔτε ἐντολὲς παίρνουμε ἀπὸ ρωσικὰ κέντρα, οὔτε ρούβλια εἰσπράττουμε, οὔτε προδότες τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἶμαστε. Αὐτοὶ οἱ συκοφαντικοὶ χαρακτηρισμοὶ δὲν μᾶς ἀγγίζουν, και τοὺς ἐπιστρέφουμε... Αὐτοὶ οἱ χαρακτηρισμοὶ ποὺ μᾶς προσάπτουν χαλιβδώνουν ἔτι πλέον τὴν πεποίθησή μας ὅτι δὲν σφάλουμε ἐν τοῖς καιρίοις στὸ ζήτημα τοῦ Οὐκρανικοῦ Αὐτοκεφάλου. Ἄν εἶχαν θεολογικὰ ἀντεπιχειρήματα δὲν θὰ προσέτρεχαν νὰ μᾶς ἀντιμετωπίσουν με συκοφαντίες. Μήπως ἀκούσατε σοβαρὸ θεολογικὸ ἀντίλογο;

Ὁ Κύριός μας λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ Σταυρικὸ του Θάνατο, στὴν Ἀρχιερατικὴ Του προσευχὴ ἔκανε ἰδιαιτέρη ἀναφορὰ στὴν **ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας**. Καὶ στὴ συνέχεια οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας και σύνολη ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας παράδοση διαφύλαξε ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ τὴν ἐν **ἀληθείᾳ ἐνότητα** τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁλόκληρη ἡ κανονικὴ παράδοση σὲ αὐτὸ τὸ πλαίσιο ἔχει ὀργανωθεῖ, γι’ αὐτὸ και οἱ ἐκκλησιαστικοὶ θεσμοὶ δὲν εἶναι αὐτονομημένοι, ἀλλὰ ἀποβλέπουν στὸ σκοπὸ τῆς ἐνότητας και τῆς ἐν ἀληθείᾳ κοινωνίας μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας και τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει και με τὸ θεσμὸ τῆς Αὐτοκεφαλίας. Εἶναι και αὐτὸς **ὑπηρετικὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος**. Προσδιορίζοντας πολὺ ἐπιγραμματικὰ τὴν ἔννοια τοῦ αὐτοκεφάλου μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἔχει διπλὴ διάσταση: **α) σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο και β) σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο.**

α) Σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο ἐκδηλώνεται με τὴν πληρότητα στὴν κανονικὴ δικαιοδοσία τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς καμία ἐξάρτηση ἀπὸ ἄλλο ἐκκλησιαστικὸ κέντρο, γι’ αὐτὸ και εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐκχώρησή του ἡ **σύμφωνη γνώμη τῆς Μητέρας**

Ἐκκλησίας (ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποσπᾶται ἡ νέα Ἐκκλησία), καὶ

β) Σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο ἐκδηλώνεται μέ τὴν ἄμεση κοινωνία τῆς αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας μέ τὴν οἰκογένεια τῶν Ὁρθοδόξων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἀναγκαῖα ἐπ' αὐτοῦ ἡ **πανορθόδοξη συμφωνία**.

Δηλαδή, ἡ αὐτοκεφαλία ὀλοκληρώνεται μέ τὴν ἔνταξη τῆς νέας Ἐκκλησίας στὴν κοινωνία τῶν λοιπῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν ὡς ἰσότιμη ἀδελφὴ-Ἐκκλησία. Τὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι ἰδιαίτερα κρίσιμο, διότι ἀφορᾷ στὴν ἐνότητα τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένη Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὄχι σὲ ἓνα τμῆμα αὐτῆς. Συνεπῶς, **ὅπως μία ἐλλιπῆς-κουτσοσυρμένη δικαιοδοσία δὲν συνιστᾷ αὐτοκεφαλία, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ μία αὐτοκεφαλία πού προσβάλλει τὴν πανορθόδοξη-οἰκουμενικὴ ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὄντως κακοκεφαλία...**

Στό σοβαρότατο ζήτημα τῆς ἀπόδοσης αὐτοκεφαλίας στὴν Οὐκρανία ἔχουν τεθεῖ, μεταξὺ ἄλλων, τρία βασικὰ ζητήματα, ἀπὸ τῆ μελέτη τῶν ὁποίων κρίνεται ἐν πολλοῖς ἡ κανονικότητα ἢ μὴ τοῦ Οὐκρανικοῦ Αὐτοκεφάλου:

- 1. Ἡ Οὐκρανία ὑπάγεται κανονικὰ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἢ στὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ρωσίας;**
- 2. Δικαιούται τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο νὰ χορηγῆ τὸ Αὐτοκέφαλο; καὶ**
- 3. Σέ ποιούς δόθηκε ἡ αὐτοκεφαλία;**

Α'

Ὑπάγεται ἡ Οὐκρανία στὴ δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου;

Τὸ ζήτημα ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ὑπάγεται στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο εἶναι κομβικῆς σημασίας, διότι σὲ ἀντίθετη περίπτωση **τὸ Πατριαρχεῖο δὲν ἔχει κανονικὸ δικαίωμα νὰ παρεμβαίνει σὲ δικαιοδοσία ἄλλης τοπικῆς Ἐκκλησίας**, διότι τότε διαπράττει σοβαρὰ κανονικὰ ἀδικήματα (εἰσπήδηση κ.ἄ.) πού καταδικάζονται ἀπὸ πολλοὺς ἱεροὺς κανόνες (**Β-2, Γ-8, Πενθέκτης-39, Ἀντιοχείας-13, -22, Σαρδικῆς-3** κ.ἄ.) καὶ σύνολη τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση.

Ἀσφαλῶς, ἀρχικὰ ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος τῶν Ρῶς στὸ Κίεβο στὸν ποταμὸ Δνεῖπερο, τὸ 988 μ.Χ., ἡ περιοχὴ τῆς Οὐκρανίας, ἡ «Μητροπόλη Κιέβου», ἡ λεγομένη «Μικρὰ Ρωσία», ὅπως καὶ ὅλη ἡ Ρωσία, ὑπαγόταν στὴ δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἀργότερα, τὸν 17^ο αἰ. ὁ Πατριάρχης Διονύσιος Δ' κατόπιν αἰτήματος τῶν Ρώσων ἡγεμόνων καὶ, **ἀκολουθώντας τὴν ἀρχὴ τοῦ σεβασμοῦ τῆς ἐνότητος τῶν ρωσικῶν λαῶν, τὴν ὁποία ἀρχὴ τήρησαν ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως**, ἐκχώρησε τὴν Οὐκρανία στὴ δικαιοδοσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας. Εἶναι ἄξιο ἐπισημάνσεως ὅτι οἱ πρῶτοι Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως πού προσπάθησαν νὰ διασπάσουν τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα Μικρᾶς καὶ Μεγάλης Ρωσίας ἦταν οἱ

λατινόφρονες Ιωάννης Καλέκας και Γρηγόριος Μάμας τὸν 14-15^ο αἰ². Τελικὰ τὰ κατάφεραν (;) τὸν 21^ο αἰ...

Ὅπως ἔχουμε καταδείξει σὲ πρόσφατη ἐργασία μας, σύμφωνα μὲ τὰ **ἐπίσημα στοιχεία, ἔγγραφα καὶ ἐκδόσεις, ἀκόμα καὶ τοῦ ἰδίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πού ἔχουν ἐκδοθεῖ ἀπὸ τὸ δικό Του ἐν Κωνσταντινουπόλει «Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον», σύμφωνα με μελέτες στελεχῶν καὶ συνεργατῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου** (Αρχαιοφύλακας τοῦ Οἰκ. Θρόνου Κ. Δελλικάνης, π. Θ. Ζήσης, Β. Σταυρίδης, Βλ. Φειδᾶς, Γρ. Λαρεντζάκης), καθὼς καὶ **ἐπίσημα διατυπωμένες θέσεις τοῦ ἰδίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου** (ἐπιστολές, ὁμιλίες)³, προκύπτει ὅτι ἡ ἴδια **ἢ ἐκκλησιαστικὴ καὶ κανονικὴ συνείδηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τοὺς τελευταίους τρεισήμισι αἰῶνες μέχρι καὶ τὸ 2018, δὲν θεωροῦσε ὡς κανονικὸ του ἔδαφος τὴν Οὐκρανία**, τὴν ὁποία ἀναγνώριζε μὲ τὸν πλέον ἐπίσημο καὶ σαφῆ τρόπο ὅτι ὑπάγεται στὴν κανονικὴ δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσίας, τὸ ὁποῖο **ἀσκοῦσε τὴν πλήρη κανονικὴ δικαιοδοσία του** σὲ ὅλα τὰ ζητήματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς⁴.

² Εἶναι φοβερὸ νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι τὴ διάσπαση τῶν ρωσικῶν λαῶν-Ἐκκλησιῶν ἀγωνίστηκαν νὰ ἐπιβάλουν, χωρὶς τελικὰ νὰ τὸ κατορθώσουν τότε, οἱ Λατῖνοι (μὲ τὴν Οὐνία) καὶ οἱ λατινόφρονες πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος Μάμας (ὑπέρμαχος τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας) καὶ ὁ βαρλααμίτης Ἰωάννης Καλέκας, ἐνῶ οἱ ὀρθόδοξοι Πατριάρχες Ἰσίδωρος, Νεῖλος καὶ Ἄγ. Φιλόθεος Κόκκινος ὑπεραμύνθηκαν τῆς ἐνότητος, Θ. ΖΗΣΗΣ, *Τὸ Οὐκρανικὸ Αὐτοκέφαλο*, ἐκδ. “Τὸ Παλίμνηστον”, Θεσσαλονίκη 2018, σ. 40-78. Τραγικὴ διαπίστωση γιὰ τὴ σημερινὴ ἡγεσία τοῦ Πατριαρχείου μας...

Γιὰ τὸν ὑπὸ τὸν ρόλο τῆς Οὐνίας στὶς τελευταῖες ἐξελίξεις στὴν Οὐκρανία, βλ. τὸ ἐνδιαφέρον ἄρθρο τοῦ Konstantin Shemliuk, «Ετοιμάζονται οἱ Οὐνίτες τῆς Οὐκρανίας γιὰ μίαν νέα Μαϊντάν;», σὺν

<https://tasthyras.wordpress.com/2019/05/09/ετοιμάζονται-οι-ουνίτες-της-ουκρανία/#more-1946>.

Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νεῖλου (1380-1388) ἀπὸ τὴν ὁποία προκύπτει ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ τάξι καὶ παράδοση («*ἀρχαία τῆς μητροπόλεως ταύτης συνήθεια ... παλαιὰ ἐκείνη συνήθεια*») ἤθελε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας (Μεγάλῃ καὶ Μικρῇ Ρωσία) **ἐνωμένη ὑπὸ ἓνα ἐπίσκοπο**: «*προηγουμένως μὲν χειροτονηθῆναι τὸν Ποιμένα μητροπολίτην Μεγάλῃς Ρωσίας, ἐπικηρυχθῆναι δὲ αὐτὸν καὶ Κυῆβου κατὰ τὴν ἀρχαίαν τῆς μητροπόλεως ταύτης συνήθειαν, ἐπεὶ ἀδύνατον Μεγάλῃς Ρωσίας γενέσθαι ἀρχιερέα, εἰ μὴ Κυῆβου πρότερον ὀνομασθεῖη, ὅπερ ἐστὶν ἡ καθολικὴ ἐκκλησία πάσης Ρωσίας, καὶ προκαθεζομένη μητρόπολις ... καὶ Κυῆβου καὶ πάσης Ρωσίας μόνος αὐτός, ... ἀνακηρυχθήσεται, καὶ μετ' αὐτὸν δὲ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἀρχιερεὺς ἀπάσης Ρωσίας ἔσται κατὰ τὴν παλαιὰν ἐκείνην συνήθειαν*» (F. Miklosich-I. Müller, *Acta et Diplomata graeca medii aevi, sacra et profana*, ἐκδ. Nindobonae Carolus Gerold 1862, τ. Β' σ. 17-18).

³ Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος στὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψή του στὸ Κίεβο στὶς 26 Ἰουλίου 2008 γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν 1020 χρόνων ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος τῶν Ρῶς, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Οὐκρανικὸ λαὸ εἶπε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ Οὐκρανία ὑπαγόταν στὸ Οἰκουμενικὸ Θρόνο ἐπὶ ἑπτὰ αἰῶνες, ἀπὸ τὸ 988 μέχρι τὸ 1687, ὅποτε ὁ Πατριάρχης Διονύσιος ἔκρινε ἀναγκαῖα τὴν ἐκκλησιαστικὴ ὑπαγωγὴ τῆς στὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας: «**Ἡ ἐπὶ προφανεῖ θυσία τῶν ἰδίων δικαιωμάτων ὀφειλετικὴ διακονία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἔχει τὴν περισσοτέραν ἔκφρασιν εἰς τὴν ὅλην ἐξέλιξιν τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν μεταξὺ τῶν θυγατέρων Ἐκκλησιῶν, τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας, ἢ ὁποία ὑπῆρξε ὑπὸ τὴν κανονικὴν δικαιοδοσίαν του ἐπὶ ἑπτὰ συναπτοῦς αἰῶνας, ἢτοι ἀπὸ τοῦ Βαπτίσματος τῆς μεγάλης ἡγεμονίας τοῦ Κιῆβου (988-1687), μέχρι τῆς προσαρτήσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Μ. Πέτρου εἰς τὸ ρωσικὸν κράτος. Πράγματι, ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία προσέφερε προθύμως ἐπὶ ἑπτὰ αἰῶνας καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς... Οὕτως, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Διονύσιος Δ',... ἔκρινεν ἀναγκαῖαν,... τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὑπαγωγὴν αὐτῆς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας (1687),... ἐπὶ προφανεῖ ζημίᾳ τῶν κανονικῶν δικαίων τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας**» (βλ. π. Ἀν. Γκοτσοπούλου, *Συμβολὴ στὸν διάλογο γιὰ τὸ Οὐκρανικὸ Αὐτοκέφαλο*, Θεσσαλονίκη 2019, σ. 23-24).

⁴ Ἐκτενὴς ἀναφορὰ καὶ τεκμηρίωση βλ. π. Ἀναστ. Γκοτσοπούλου, *Οὐκρανικὸ Αὐτοκέφαλο, συμβολὴ στὸν διάλογο*, ἐκδ. Παλίμνηστον, Θεσσαλονίκη 2019, σ. 15-36.

Επίσης, οί ἴδιοι οί κάτοικοι τῆς Οὐκρανίας **συμμετεῖχαν ἐνεργά** σέ ὅλες τίς ἐκφάνσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας (ἐνοριακή ζωή, διωγμούς, μοναχισμός, θεολογικές σπουδές, διοίκηση).

Τελευταῖο, ἀλλά καί τό πλέον καθοριστικό: Στό ἐρώτημα ἂν ὑπάγεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας στό Πατριαρχεῖο τῆς Ρωσίας **ἔχει ἀποφανθεῖ ἡ πανορθόδοξη ἐκκλησιαστική συνείδηση**. Ὅλες, χωρίς καμία ἐξαίρεση, οί κατά τόπους Αὐτοκέφαλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες καί τὰ Πατριαρχεῖα **ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ Αὐτόνομη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ὑπάγεται στήν κανονική δικαιοδοσία τῆς Μόσχας**. Ὅλες, χωρίς καμία ἐξαίρεση, οί Ἐκκλησίες θεωροῦν ὡς μοναδικό κανονικό Μητροπολίτη Κιέβου τόν Ὀνούφριο. Μὲ αὐτόν καί τήν περὶ αὐτόν Σύνοδο καί μόνο, εἶχαν κοινωνία στὰ διορθόδοξα καί πανορθόδοξα συλλείτουργα καί στίς Ἐπιτροπές ὅλες οί Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. **Αὐτή ἡ ὁμοφωνία ἐκφράζει τήν πανορθόδοξη-οἰκουμενική ἐκκλησιαστική συνείδηση τῆς Ὁρθοδοξίας, τήν ὁποία κανένας δέν ἔχει δικαίωμα νά περιφρονήσει χωρίς σοβαρές συνέπειες.**

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε: ὅταν στίς 26-28 Ἰουλίου 2013 πολυπληθῆς συνοδεία κληρικῶν ὑπὸ τόν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας μετέφεραν τόν Σταυρό τοῦ Πρωτοκλήτου ἀπὸ τήν πόλη μας, τήν πόλη τῶν Πατρῶν, στό Κίεβο, ποιὸν μνημόνευσαν; Μήπως τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη; Ασφαλῶς ὄχι! Μνημόνευσαν τόν Πατριάρχη Μόσχας Κύριλλο, διότι ἡ Οὐκρανία ὑπάγεται στό Πατριαρχεῖο Μόσχας, καί ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατρῶν, ὅπως σύνολη ἡ Ὁρθοδοξία, **ἀναγνώριζαν ὡς μοναδικό καί κανονικό Μητροπολίτη Κιέβου καί πάσης Οὐκρανίας τόν Ὀνούφριο!**

Αὐτή ἡ ὁμόφωνη, ἀδιάκοπη καί ἀστασίαστη ἐπὶ τρεισήμισι αἰῶνες **ἐκκλησιαστική ἐμπειρία καί ζωή** δημιούργησε αὐτό τό ὁποῖο στήν κανονική παράδοση ἔχει χαρακτηριστεῖ ὡς «ἐκκλησιαστικό ἔθιμο», τό ὁποῖο εἶναι σεβαστό ὡς κανόνας δικαίου καί, συνεπῶς, **ἔχει ἐφαρμογή ἀκόμα καί σέ ζητήματα κανονικῆς δικαιοδοσίας**. Παραδείγματος χάριν στό ἐκκλησιαστικό ἔθιμο θεμελιώθηκε τό αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου πού ἐπικύρωσε ἡ Γ' Οἰκουμενική Σύνοδος μὲ τόν κανόνα Γ-8.

Ἄλλωστε, καί ἡ ὑπαγωγή τοῦ Ἄν. Ἰλλυρικοῦ (Κρήτη, Ἀχαΐα, Θεσσαλία, Ἥπειρος, Ἀλβανία, Μακεδονία) ἀπὸ τό Πατριαρχεῖο Ρώμης στό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δέν ἔγινε μὲ τήν ἔκδοση Τόμου, ὅπως συνηθίζεται, ἀλλά βάσει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐθίμου. Τό Ἀνατολικό Ἰλλυρικό μέχρι τό 731 ὑπαγόταν κανονικῶς στή δικαιοδοσία τοῦ Ὁρθοδόξου, τότε, Πατριαρχείου τῆς Ρώμης. Τό 731 ὁ εἰκονομάχος αὐτοκράτορας Λέων Γ' Ἰσαυρος, παρὰ τίς ἔντονες ἀντιρρήσεις τοῦ Ὁρθοδόξου πάπα Γρηγορίου Γ' ἀπέσπασε μὲ αὐτοκρατορική ἀπόφαση τό Ἀνατολικό Ἰλλυρικό, καί τό ὑπήγαγε στό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως μὲ σκοπὸ νά τιμωρήσει τόν πάπα τῆς Ρώμης πού ἦταν Ὁρθόδοξος καί δέν συμφωνοῦσε μαζί του στήν καταστροφή τῶν ἱερῶν εἰκόνων!

Κατὰ συνέπεια, ὅπως τό Ἀνατολικό Ἰλλυρικό λόγω ἐκκλησιαστικοῦ ἐθίμου ὑπάγεται στήν Κωνσταντινούπολη, παρὰ τό γεγονός ὅτι δέν ὑπάρχει ἐκκλησιαστική πράξη («Τόμος») ἐκχωρήσεως τῆς δικαιοδοσίας ἀπὸ τῆ Ρώμη, πολλῶ μᾶλλον ἡ Μητρόπολις Κιέβου ὑπάγεται στό Πατριαρχεῖο τῆς Μόσχα, τῆ στιγμῆ πού ὑπάρχει καί ἡ Πατριαρχική

καί Συνοδική ἀπόφαση τοῦ 1686, τὴν ὁποία ἡ ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση τόσο στὴν Κωνσταντινούπολη ἀλλὰ καί σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐρμήνευσε, δημιουργώντας πλέον ἐκκλησιαστικὸ ἔθιμο ἐπὶ 332 συναπτὰ χρόνια.

Συνεπῶς, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο σεβόμενο τὴν ἐκκλησιαστικὴ κανονικὴ τάξη δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα ἐπὶ τῆς Οὐκρανίας χωρὶς τὴ σύμφωνη γνώμη τῆς κυριάρχου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας. Μόνο Οἰκουμενικὴ ἢ Πανορθόδοξη Σύνοδος μποροῦσε νὰ ἐξουσιοδοτήσει τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη νὰ παρέμβει. Τώρα ὅμως συνέβη τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετο: ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ζήτησαν νὰ μὴν παρέμβει.

Μὲ ποιὸ κανονικὸ δικαίωμα περιφρονεῖται αὐτὴ ἡ “πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως” ἐκπεφρασμένη πανορθόδοξη συνείδηση καὶ ἐμπειρία;

Μὲ ποιὸ κανονικὸ δικαίωμα ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἴσταται ὑπεράνω τῆς πανορθόδοξης συνείδησης;

B'

Δικαιοῦται τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο νὰ χορηγεῖ τὸ Αὐτοκέφαλο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο;

Γιὰ νὰ μὴν ὑπάρξουν παρεξηγήσεις καὶ παρερμηνεῖες:

Ἀσφαλῶς, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δικαιοῦται νὰ χορηγεῖ τὸ Αὐτοκέφαλο, πλὴν ὅμως ὑπὸ προϋποθέσεις!

Ἀσφαλῶς, ἡ Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας δικαιοῦται τὴν αὐτοκεφαλία, ἀλλὰ καὶ πάλι ὑπὸ προϋποθέσεις.

Τὰ πάντα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία γίνονται ὑπὸ προϋποθέσεις, τὶς ὁποῖες ἔχει θεσμοθετήσει ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση καὶ κανονικὴ τάξη. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἐκχώρηση Αὐτοκεφαλίας.

Στὴν περίπτωση τῆς Οὐκρανίας δὲν ἔγιναν σεβαστὲς οἱ βασικὲς προϋποθέσεις ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση καὶ τάξη. Δυστυχῶς, **τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὄχι μόνο δὲν τήρησε τὶς προϋποθέσεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοαναιρέθηκε!** Ἄλλα ἔλεγε καὶ μὲ θέρη ὑποστήριξε ἐπὶ δεκαετίες στὶς Πανορθόδοξες Διασκέψεις, καὶ τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα ἔκανε στὴν Οὐκρανία.

Ὅλες οἱ Πανορθόδοξες Διασκέψεις, ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ καὶ κανονολόγοι ποὺ εἶναι συνεργάτες καὶ στελέχη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀκόμα καὶ ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικὸς Θρόνος μέχρι τὸν Ἀπρίλιο 2018 ὁμογνώμως καὶ ὁμοφώνως διεκήρυτταν ὅτι **ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση καὶ τάξη γιὰ τὴν ἀνακήρυξη τοῦ «αὐτοκεφάλου» μιᾶς Ἐκκλησίας προβλέπει** τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα συνοψίζει ἀπὸ τὸ ἐπίσημο βῆμα τῆς Διορθόδοξου Προπαρασκευαστικῆς Διάσκεψης (Γενεύη, 9-17.12.2009), ὡς πρόεδρος τῆς ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου **Μητρ. Περγάμου Ἰωάννης (Ζηζιούλας)**:

«Εφ' ὅσον ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐξασφαλίζει τὴν συναίνεσιν τῶν κατὰ Τόπους Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διὰ τῆς λήψεως ἐγγράφου συναίνεσεώς τους, δύναται νά ὑπογράψῃ μόνος του τόν Πατριαρχικόν Τόμον ... ἂν ὑπογράψῃ μόνον ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης τόν Τόμον τοῦ Αὐτοκεφάλου οὐδόλως ὑποβαθμίζεται ἡ πανορθόδοξος συναίνεσις, ἀφοῦ κατὰ τὰ ἤδη ἀποφασισθέντα θά πρέπει ἐκ τῶν προτέρων νά ἔχη δοθῆ ἡ συναίνεσις πάντων τῶν προκαθημένων· καί φυσικά καί τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας-Μητρός... Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔχει συντονιστικόν ἔργον καί δύναται νά ἐκφράζῃ τὴν γνώμην ὅλης τῆς Ὁρθοδοξίας. Καί τό κάνει ἀφοῦ συνεννοηθῆ μέ τούς ἄλλους Προκαθημένους. Αὐτό δέν ἔχει καμία σχέση μέ παπικά πρωτεῖα. Ὁ Πάπας ἐκφράζει τὴν γνώμην του, δέν ἐρωτᾷει τούς ἄλλους. Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ζητεῖ νά ἐξασφαλίσῃ τὴν γνώμην τῶν ἄλλων καί αὐτὴν ἐκφράζει»⁵..

Τάδε ἔφη ὁ Μητρ. Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καί Πρόεδρος τῆς Διορθόδοξης Ἐπιτροπῆς!

Δυστυχῶς τίποτα ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω δέν τηρήθηκε στὸ Οὐκρανικὸ! Εἶναι προφανές ὅτι καμία ἀπὸ τίς προϋποθέσεις πού τὸ ἴδιο τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀναγνώριζε ὡς ἐκκλησιαστικὴ τάξη καί παράδοση δέν τηρήθηκαν:

1. Δέν ὑπῆρξε ὑποβολὴ αἰτήματος ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία πού θέλει τὴν αὐτοκεφαλία, διότι ἡ κανονικὴ Αὐτόνομη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας, πού εἶναι ἀναγνωρισμένη ἀπὸ τὴν Πανορθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση καί ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, μὲ τίς 53 ἐπαρχίες, τοὺς 90 ἐπισκόπους, τίς 12.000 ἐνορίες καί ἱερεῖς, τίς 250 Ἱ. Μονές, τοὺς 5.000 μοναχοὺς καί μοναχές δέν τὸ ζήτησε, ἀλλὰ κατηγορηματικὰ τὸ ἀρνήθηκε καί δέν συνέπραξε. Μάλιστα, συγκεντρώθηκαν καί ἐστάλησαν στὸ Πατριαρχεῖο περίπου 400.000 ὑπογραφές Οὐκρανῶν πολιτῶν πού ἀρνοῦνταν τὴν αὐτοκεφαλία!

2. Δέν ὑπῆρξε ἡ ἀπαραίτητη σύμφωνη γνώμη τῆς μητέρας-Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποσπᾶται ἡ αἰτούσα τὸ αὐτοκέφαλο Ἐκκλησία, ἀντιθέτως ἦταν κατηγορηματικὰ ἀντίθετη στὴν ἀπόδοση αὐτοκεφαλίας.

3. Δέν ὑπῆρξαν ἐπαφές καί διαβούλευση μὲ τίς ἄλλες Ἐκκλησίες καί, κυρίως, καμία Τοπικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν συνηγόρησε στὴν ἀπονομὴ τοῦ αὐτοκεφάλου. **Οἱ πιέσεις πού ἀσκοῦνται ἀπὸ τὸν Ἀμερικανικὸ παράγοντα** στίς τοπικὲς Ἐκκλησίες γιὰ ἀναγνώριση τῆς Αὐτοκεφαλίας δέν τιμοῦν ὅσους σχεδίασαν καί συνέπραξαν στὴν Οὐκρανικὴ αὐτοκεφαλία, ἀποτελοῦν δὲ ὄνειδος γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί τοὺς Ποιμένες της...

4. Ἔτσι, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης στὴν περίπτωσι τῆς Οὐκρανίας δέν ἐνήργησε ὡς ἐκφραστὴς τῆς πανορθόδοξης συμφωνίας καί ἀποδοχῆς, ἀλλὰ ἐντελῶς ἀντίθετα πρὸς αὐτή.

⁵ Μητρ. Ναυπλάκτου Ἱερόθεος, «Ἡ συζήτηση γιὰ τὴν ἀνακήρυξη αὐτοκεφαλίας σὲ μία Ἐκκλησία», <http://parembasis.gr/index.php/el/5476-2018-10-24>

Δυστυχώς, με θλίψη διαπιστώνουμε ότι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο περιφρόνησε τὴν κραυγὴ τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Οὐκρανικοῦ λαοῦ, περιφρόνησε τὴ γνώμη τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, περιφρόνησε τὴν ὁμόφωνη ἄρνηση ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καὶ ὑπάκουσε σὲ ποιούς; Σὲ δύο ὁμάδες Οὐκρανῶν: **α)** Στὴν πολιτικὴ ἡγεσία ὑπὸ τὸν τέως πρόεδρο (τοῦ 17%!) Ποροσένκο, καὶ τὸν πρόεδρο τῆς Βουλῆς, πού καὶ οἱ δύο εἶναι Οὐνίτες καὶ **β)** σὲ δύο ὁμάδες καθηρημένων, ἀφορισμένων καὶ αὐτοχειροτόνητων ψευδοκληρικῶν. Οἱ ψευδοκληρικοὶ αὐτοί, εἶχαν συστήσει σχισματικὲς ὁμάδες, ἀλλὰ, παρὰ τὴν κρατικὴ καὶ παρακρατικὴ συμπαράσταση καὶ βοήθεια, εἶχαν μικρὴ ἀπήχηση στὸ λαό.

Εἶναι προφανὴς ἡ περιφρόνηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ τάξεως γιὰ τὴν ἀπόδοση τῆς Οὐκρανικῆς αὐτοκεφαλίας.

Εἶναι δυνατὸν μιὰ αὐτοκεφαλία ἢ ὁποία στηρίχθηκε σὲ τέτοιες βάσεις, νὰ ἔχει πνευματικὸς καρπούς καὶ νὰ προκόψει; Συνεχῶς, μόνο προβλήματα θὰ δημιουργεῖ.

Γ'

Σὲ ποιὸς δόθηκε ἡ αὐτοκεφαλία;

Ἄν στὶς προηγούμενες δύο ἐνότητες ἔχουμε περιφρόνηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ τάξεως, καὶ σοβαρὲς κανονικὲς παραβάσεις, ἢ κατάσταση εἶναι πολὺ πιὸ σοβαρὴ ἂν ἐξετάσουμε σὲ ποιὸς ἀποδόθηκε ἡ αὐτοκεφαλία!

Ἐδῶ ἔχουμε περιφρόνηση αὐτοῦ τοῦ ἐσώτατου πυρήνα τῆς Χριστιανικῆς Ἱερωσύνης, τοῦ ἴδιου τοῦ μυστηρίου τῆς μεταδόσεως τῆς Θ. Χάριτος μέσῳ τῆς ἀδιάκοπης Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀρχιερωσύνης. Οὐσιαστικὰ ἔχουμε προσβολὴ ὄχι κάποιου ἐκκλησιαστικοῦ κανόνα, ἀλλὰ τῆς περὶ ἱερωσύνης δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς ἀδιάκοπης συνέχειας ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους μέχρι σήμερα.

Μὲ μιὰ πρωτοφανῆ καὶ πρωτάκουστη πράξη τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀναγνώρισε καὶ ἀποκατέστησε στὴν ἀρχιερωσύνη,

1) Τὸν Φιλάρετο Ντενισένκο, καθηρημένο καὶ ἀναθεματισμένο πρῶην ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας. Ἡ καθαίρεση καὶ ὁ ἀναθεματισμὸς τοῦ Φιλαρέτου ἀναγνωρίστηκε καὶ ἔγινε ἀποδεκτὸς χωρὶς ἀντίρρηση ἐπὶ 26 χρόνια ἀπὸ τὴν πανορθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση καὶ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως. Μάλιστα, ὁ Φιλάρετος ἀμέσως μόλις καθαιρέθηκε, τὸν Ἰούνιο 1992, προσέφυγε στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο κάνοντας χρῆση τοῦ ἐκκλήτου, τὸ Πατριαρχεῖο ἔστειλε ἀντιπροσωπεία στὴ Μόσχα γιὰ νὰ ἐξετάσει τὰ δεδομένα τῆς καθαιρέσεως, ἀπέρριψε τὴν ἔκκλητο προσφυγὴ καὶ ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος τὸν Αὐγούστο 1992 σὲ ἐπιστολὴ του στὸν Πατριάρχη Μόσχας ἀποδέχθηκε ὡς κανονικὴ τὴν καθαίρεση τοῦ Φιλαρέτου.

2) Τὸν Μακάριο Μαλέτιτς, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε καθαιρέθηκε, διότι οὐδέποτε ἔλαβε κανονικὴ εἰς ἐπίσκοπο χειροτονία! Οὐσιαστικὰ **ὁ Μακάριος εἶναι ἐντελῶς ἀχειροτόνητος**, διότι αὐτοὶ ποὺ τὸν χειροτόνησαν εἶχαν χειροτονηθεῖ ἀπὸ ἓνα καθηρημένο καὶ οὐδέποτε ἀποκατασταθέντα ἐπίσκοπο, καὶ ἀπὸ τὸν Βίκτωρα Τσεκάλιν, ἓνα πρῶην διάκονο, τσαρλατάνο ἀπατεῶνα τοῦ κοινῶ ποινικοῦ δικαίου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε χειροτονηθεῖ οὔτε κἄν ὡς ἱερέας.

Ἡ νέα αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας ἔχει περίπου 50 ἐπισκόπους. Δυστυχῶς, σήμερα, τὰ 2/3 τῆς ἱεραρχίας τῆς εἶναι χειροτονίες καθηρημένων σχισματικῶν, ἐνῶ τὸ 1/3 (περίπου 15 ἐπίσκοποι) ἔλκουν τὴν ἱερωσύνη τους ἀπὸ τὸν ἀπατεῶνα ψευδοεπίσκοπο Τσεκάλιν!

Ὅμως, γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν καθηρημένων, ἀφορισμένων καὶ αὐτοχειροτόνητῶν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο δὲν ἀκολούθησε τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, ὅπως εὐστοχα ἔχει ἐπισημανθεῖ ἀκόμα καὶ ἀπὸ Ἀρχιερεῖς καὶ Προκαθημένους πολλῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν:

α) Δὲν ὑπῆρξε μετάνοια ἐκ μέρους τῶν σχισματικῶν. Εἶναι, λοιπόν, φυσικὸ ὁ Φιλάρετος νὰ ξανακάνει τὰ ἴδια. Ἄς προσέξουμε ὅτι ἡ ἔνταξη αἰρετικῶν ἢ σχισματικῶν στὴν Ἐκκλησία εἶναι πρωτίστως καθαρὰ πνευματικὴ-Ἁγιοπνευματικὴ διαδικασία. Δὲν συντελεῖται μὲ μιὰ διοικητικὴ πράξη ἐνὸς θεσμικοῦ ὄργανου, ὅπως ἡ ἔνταξη σὲ ἓνα σωματεῖο! Πολὺ εὐστοχα ὁ καθηγητὴς Τσελλεγγίδης ἐπισημαίνει ὅτι **ἡ μετάνοια εἶναι ἡ βασικὴ, θεμελιώδης ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ προϋπόθεσις γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκατασταθεῖ ἀπὸ καμία πράξη κανενὸς θεσμικοῦ ὄργανου. Ἄν δὲν ὑπάρξῃ μετάνοια δὲν μπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ καὶ, ἐπομένως, δὲν ἔχει ἰσχὺ καμία συνοδικὴ ἀπόφασις**. Καὶ ἐδῶ δὲν ὑπῆρχε οὔτε κἄν μεταμέλεια ἢ ἔστω ἐξωτερικὴ, τυπικὴ μετάνοια.

β) Οἱ σχισματικοὶ δὲν εἶχαν καμία πρόθεσις, καὶ δὲν ἐπανῆλθαν στὴν **κοινωνία μὲ τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποσχίσθηκαν**. Ἔτσι, περιφρονεῖται ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία καὶ ἀθετεῖται ἡ βασικὴ καὶ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ **κοινωνία μὲ τὴν καθ' ὅλου Ἐκκλησία γίνεται διὰ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις γιὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐγκλήματα μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας ἰσχύει σὲ ὅλη τὴν ἀνά τὴν οἰκουμένη Ἐκκλησία** (Ἀποστ-12, -32, Ἀντιοχ-6, Καρθ-9).

Ἡ θεμελιώδης αὐτὴ κανονικὴ ἀρχὴ εἶναι καθοριστικῆς σημασίας γιὰ τὴν ἀποκατάστασις τῶν σχισματικῶν κοινοτήτων. Ἡ ἀποκατάστασις τους δὲν συντελεῖται ἀπροϋπόθετα μὲ τὴν ἀπλὴ κοινωνία καὶ ἀναγνώρισις ἀπὸ κάποιους “φίλους” ποὺ ἀνήκουν στὴν κανονικὴ Ἐκκλησία. **Ἡ κοινωνία μὲ τὸ σχίσμα δὲν διορθώνει τὸ σχίσμα, ἀλλὰ καθιστᾷ ὑποδίκους ἐνώπιον τῶν Ἱ. Κανόνων τοὺς κοινωνοῦντας μὲ αὐτὸ!** Ἡ κανονικὴ παράδοσις εἶναι σαφής: **«Μὴ ἐξεῖναι δὲ κοινωνεῖν τοῖς ἀκοινωνήτοις μηδὲ ἐν ἑτέρᾳ Ἐκκλησίᾳ ὑποδέχεσθαι τοὺς ἐν ἑτέρᾳ Ἐκκλησίᾳ μὴ συναγομένους. Εἰ δὲ φανείη**

τις τῶν Ἐπισκόπων ἢ πρεσβυτέρων ἢ Διακόνων ἢ τις τοῦ Κανόνος, τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν, καὶ τοῦτον ἀκοινωνητὸν εἶναι, ὡς ἂν συγγέοντα τὸν Κανόνα τῆς Ἐκκλησίας» (Ἀντιοχ-2). Ἐπίσης, «εἰ τις ἀκοινωνήτω, κἂν ἐν οἴκῳ συνεύξηται, οὗτος ἀφοριζέσθω» (Ἀποστ-10), καὶ «οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι» (Λαοδ-33).

Ἔτσι, στὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ ἀποκατάσταση τῶν σχισματικῶν γίνεται πάντοτε εἴτε διὰ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποσχίσθηκαν, εἴτε διὰ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (π.χ. Μελιτιανὸ Σχίσμα ἀπὸ τὴν Α' Οἰκουμενική). Ποτὲ μία τοπικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀποκατέστησε σχισματικὴ ομάδα πὺ εἶχε ἀποσχισθεῖ ἀπὸ ἄλλη ἐκκλησιαστικὴ δικαιοδοσία. Κάτι τέτοιο θὰ σήμαινε «σύγχρηση τοῦ κανόνα τῆς ἐκκλησίας» (Ἀντιοχ-2).

γ) Δὲν ὑπῆρξε καμία ὑπεύθυνη μέριμνα καὶ φροντίδα γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς **ἀπουσίας Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς** στοὺς ἀχειροτόνητους “ἐπισκόπους” τῆς νέας Ἐκκλησίας, δηλαδή:

- Δὲν ἀναχειροτονήθηκαν ὅσοι ἔλαβαν ψευδο-χειροτονία στὸ σχίσμα
- Δὲν ἀναχειροτονήθηκαν ὅσοι ἔλαβαν ψευδο-χειροτονία ἀπὸ καθηρημένους καὶ ἀναθεματισμένους.
- Δὲν ἀναχειροτονήθηκαν ὅσοι ἔλαβαν ψευδο-χειροτονία ἀπὸ αὐτοχειροτόνητους καὶ ἀχειροτόνητους,

ὅπως διελάμβανε ἡ σχετικὴ ἀπόφαση τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου γιὰ τὸ Μελιτιανὸ Σχίσμα καὶ ὅπως ἔπραξε πρόσφατα τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ὅταν δύο «ἐπίσκοποι» παλαιοημερολογῖτες ἐντάχθηκαν στὴ δικαιοδοσία Του στὶς ΗΠΑ. Τοὺς χειροτόνησε ὡς ἀχειροτόνητους!

Οἱ 35 περίπου ἐκ τῶν 50 “ἀρχιερέων” τῆς νέας ἐκκλησίας εἶναι τῆς ομάδας τοῦ Φιλαρέτου, ὁ ὁποῖος εἶχε δεχθεῖ κανονικὴ χειροτονία στὴ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, ἀλλὰ στὴ συνέχεια, ἂν καὶ καθαιρέθηκε καὶ ἀναθεματίστηκε, συνέχιζε νὰ “χειροτονεῖ”. Οἱ ὑπόλοιποι “ἀρχιερεῖς” (περίπου 15) εἶναι τῆς ομάδας Μακαρίου, πὺ ἔλκουν τὴν “ἀρχιερωσύνη” ἀπὸ τὸν ἀχειροτόνητο τσαρλατάνο καὶ ἀπατεῶνα Βίκτωρα Τσεκάλιν.

Κάποιοι, δυστυχῶς καὶ θεσμικά πρόσωπα, γιὰ νὰ φημώσουν τὴ δική τους συνείδηση καὶ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀπραξία καὶ σιωπὴ τους, χαρακτηρίζουν ὡς ἐμμονὴ τὴν ἐπιμονὴ μας στὸ ζήτημα τῶν ἀχειροτονήτων. Ὅμως, μέχρι νὰ μᾶς ἀπαντήσουν σοβαρὰ καὶ ὑπεύθυνα, ἐμεῖς θὰ ἐπιμένουμε νὰ φωνάζουμε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποια στιγμή θὰ ἀναλάβει τὸ ἔργο μας ἡ συνείδησή τους... Εἰλικρινά, ἀνησυχοῦμε ἰδιαίτερα διότι οὔτε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο οὔτε ἡ νέα Ἐκκλησία ἔχουν ἀπαντήσει στὸ κρίσιμο ἐρώτημα: «πόθεν ἔχουν λάβει τὴν Ἀρχιερωσύνη καὶ τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ οἱ “ἐπίσκοποι” τῆς “ομάδας” τοῦ Μακαρίου»; Γιατί δὲν ἀπαντοῦν ὑπεύθυνα οἱ ἀρμόδιοι; Μήπως τὸ ζήτημα εἶναι λεπτομέρεια ἀνάξια λόγου; Δὲν

είναι κρίσιμο τό ζήτημα τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων; Κυκλοφοροῦν στό διαδίκτυο ἀνεπίσημα 4-5 ἐκδοχές πού προσπαθοῦν νά στηρίξουν τήν “κανονικότητα” τῆς χειροτονίας. Πετυχαίνουν ὅμως ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο, διότι **α)** τὰ στοιχεῖα πού παραθέτουν δέν συμφωνοῦν μεταξύ τους. Κάθε ἐκδοχή εἶναι τελείως διαφορετική, καί ἀναιρεῖ τίς ἄλλες, καί **β)** δέν προέρχονται ἀπό ἐπίσημες ἀνακοινώσεις ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν φορέων, ἀλλά ἀπό οὐκράνους δημοσιογράφους, ἢ ἀκόμα καί ἀπό ἀνώνυμο (!)... μελετητή πού δημοσίευσε ἀνυπόγραφο κείμενο! Εἶναι δυνατόν σέ τόσο σοβαρά θέματα νά σιωποῦν τὰ ἀρμόδια θεσμικά ὄργανα καί νά ἀπαντοῦν... δημοσιογράφοι;

- Ἡ νέα Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία **σιωπᾶ**, ὡς νά μὴν ὑπάρχει τὸ παραμικρὸ πρόβλημα!
- Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καί αὐτὸ **σιωπᾶ** ὡς νά μὴν ὑπάρχει πρόβλημα!
- Τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας καί αὐτὸ **σιωπᾶ** γιὰ τὸ ζήτημα!
- Ὁ εἰδικὸς εἰσηγητὴς τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, καθηγητὴς Βλ. Φειδᾶς, στήν εἰσήγησή του καί αὐτὸς **σιωπᾶ**!
- Ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν ζητημάτων καί αὐτὴ **σιωπᾶ** στό ὑπόμνημά της πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδο!
- Ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων καί αὐτὴ **σιωπᾶ** στό ὑπόμνημά της πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδο!
- Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν στήν εἰσήγησή Του ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος **σιωπᾶ** γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό!
- Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱεραρχίας στίς 7.11.19 οὐδεὶς τῶν Ἀρχιερέων πού ὑποστήριξαν τὴν αὐτοκεφαλία ἀναφέρθηκε στό ζήτημα τῆς θεραπείας τῶν ἀχειροτο-νήτων τοῦ Μακαρίου. Καί αὐτοὶ **σιωποῦν**!
- Τέλος, ἡ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος **σιωπᾶ** ἐντελῶς...

“Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω δέν ἄκουσαν ποτὲ καί πουθενὰ νά ὑπάρχει κάποιο πρόβλημα μὲ τὴν ἀπουσία Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς στοὺς ἀχειροτόνητους! Καί φταίμε ἐμεῖς πού διερωτώμαστε καί ρωτᾶμε... Κρίμα...

Τελικά, ἐμεῖς πού σκεπτόμαστε καί μιλάμε σκανδαλίζουμε τὸ Λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅσοι ἂν καί θεσμικὰ ἀρμόδιοι καί ὑπεύθυνοι **σιωποῦν**; Δείχνει ἐκκλησιολογικὸ ἦθος ἢ ἀπαίτηση ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ νά μὴν διερωτᾶται καί νά μὴν ἐρωτᾶ ἀρμοδίως; Ἄν δέν μᾶς ἀπαντήσουν οἱ ἀρμόδιοι Ποιμένες, ποιὸς θὰ μᾶς ἀπαντήσει;

Καί τὸ πλέον σημαντικὸ! **Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ γιὰ τὸν τρόπο ἀποδοχῆς τῆς “ἱερωσύνης” τῶν ἀχειροτονήτων, δέν τὰ θέτουμε ἐμεῖς μὲ τίς... ἐμμονές μας, ἀλλὰ Ἀρχιερεῖς καί Προκαθήμενοι καί Σύνοδοι Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.**

Μπορεῖ κάποιος νά κατηγορήσει Ἀρχιερεῖς καί Προκαθήμενους ὅτι σκανδαλίζουν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἀρνοῦνται τὴν ἀρχιερωσύνη στοὺς ἀχειροτόνητους;

Μπορεῖ κάποιος νὰ κατηγορήσει τὸν **Αρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας Αναστάσιο** ὅτι σκανδαλίζει τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν μὲ ἀδιάσειστα θεολογικὰ ἐπιχειρήματα ἀπαντᾷ στὸν Οἰκουμενικὸ, καὶ ἀρνεῖται τὴν κανονικότητα τῆς “ἀρχιερωσύνης”, ἀκόμα καὶ τοῦ Φιλαρέτου; Πόσο μᾶλλον τοῦ ἐντελῶς ἀχειροτόνητου Μακαρίου!

Τὶς ἴδιες ἀνησυχίες ἔχει, τὰ ἴδια ἐρωτήματα θέτει, καὶ ὁ ὑπέρμαχος τῶν δικαίων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ ὑποστηρικτῆς τῆς αὐτοκεφαλίας, ὁ **Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου**. Ὡς ἔγκριτος θεολόγος καὶ γνώστης τῆς δογματικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κανονικῆς τάξεως δὲν “ἀναπαύεται” μὲ τὸν τρόπο πὺ ἐγίνε ἢ “ἀποκατάταση”. Ἔτσι, σημειώνει στὴν ἀπὸ 30.3.2019 ἐπιστολὴ του πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος:

«Ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦ πῶς ἐγίνε ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἡ **Ἀρχιερωσύνη**» τῶν Ἐπισκόπων πὺ «**χειροτονήθηκαν**» ἀπὸ τοὺς καθηρημένους Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς σχισματικοὺς ἢ «**αὐτοχειροτονήτους**», ἢ Ἐκκλησία μας πρὶν λάβη κάποια ἀπόφαση, θὰ πρέπει νὰ ἐρωτήση τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἀποκατέστησε τοὺς «Ἀρχιερεῖς» αὐτοὺς⁶.

Ἀλήθεια, τί ἀπάντησε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο στὶς **εὐλογες ἀνησυχίες τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου**; **Ἀπόλυτη σιωπή!** Περιφρόνηση στὴ δικαιολογημένη ἀγωνία ἐνὸς ἐγκρίτου ἐπισκόπου γιὰ τὴν οὐσία τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀρχιερωσύνης, καὶ τὴν ἀγιοπνευματικὴ ἐγκυρότητά του!

Ἄξιο πολλῆς προσοχῆς εἶναι ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου θέτει ἐντὸς εἰσαγωγικῶν τὶς λέξεις «**Αρχιερωσύνη**», «**χειροτονήθηκαν**», «**αὐτοχειροτονήτους**», «**Ἀρχιερεῖς**» πὺ ἀφοροῦν στοὺς «ἐπισκόπους» τῆς αὐτοκέφαλης, διότι, προφανῶς, διατηρεῖ σοβαρότατες ἀμφιβολίες γιὰ τὸ ἂν «**χειροτονήθηκαν**», γιὰ τὸν ἂν ἔχουν «**Αρχιερωσύνη**» καὶ, ἐν τέλει ἂν εἶναι «**Ἀρχιερεῖς**»! **Μήπως ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου σκανδάλισε τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ ὅταν ἔδωσε στὴ δημοσιότητα τὴν ἐπιστολὴ του;**

Μήπως καὶ ὁ **Μητροπολίτης Κηθύρων** σκανδαλίζει τὸν λαὸ, ὅταν στὴν πρωτοχρο-νιάτικη ἐγκύκλιό του λέει μὲ ἐξαιρετικὴ σαφήνεια:

«Τὸ ἄλλο πὺ ἐπικίνδυνο καὶ ἀνησυχητικὸ πρόβλημα εἶναι τὸ διογκωμένο γνωστὸ οὐκρανικὸ ζήτημα τῆς ἀντικανονικῶς δοθείσης «**Αὐτοκεφαλίας**». Αὐτὸς εἶναι ὁ **ἀνυπολογίστων διαστάσεων πνευματικὸς κίνδυνος ἐμβαθύνσεως καὶ παγιώσεως τοῦ διαφανομένου σχίσματος εἰς τὰς κατὰ τόπους Αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας**, ἐάν μὴ ἐγκαίρως, κανονικῶς καὶ ἀποφασιστικῶς δὲν λυθῇ πανορθόδοξως τὸ περίπλοκον αὐτὸ καὶ ἐκ τῆς φύσεώς του δυσεπίλυτον κανονικὸ καὶ ἐκκλησιολογικὸ ζήτημα. **Δέν θὰ κουρασθοῦμε νὰ τὸ τονίζουμε αὐτὸ. Πανταχόθεν ἀκούονται φωνές ἀνησυχητικῆς, ἔμπονες καὶ ἀγωνιώδεις διὰ τὴν παρατεινομένη ἀντικανονικὴ πορεία καὶ ἐξέλιξιν τοῦ φλέγοντος αὐτοῦ Οὐκρανικοῦ ζητήματος**»;

δ) Οἱ πρῶν σχισματικοὶ “ἐπίσκοποι”, δὲν ὑποτάχθηκαν στοὺς κανονικοὺς ἐπισκόπους, ὅπως προβλέπει ὁ Α-8 πὺ ἀντιμετώπισε τὸ ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς σχισματικῶν κληρικῶν (τῶν Καθαρῶν) στὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, ὅπου διαλαμβάνεται: «**ὁ μὲν ἐπίσκοπος τῆς (κανονικῆς) ἐκκλησίας ἔξει τὸ ἀξίωμα τοῦ**

⁶ <https://www.romfea.gr/ekklesia-ellados/27999-epistoli-mitropolitou-naupaktou-pros-tin-dis-gia-to-oukraniko>

ἐπισκόπου· ὁ δὲ ὀνομαζόμενος παρά τοῖς λεγομένοις Καθαροῖς ἐπίσκοπος (δηλ. ὁ πρῶν σχισματικός ἐπίσκοπος), τὴν τοῦ πρεσβυτέρου τιμὴν ἔξει· πλὴν εἰ μὴ ἄρα δοκοίη (= εἰάν φανεῖ καλὸ) τῷ (κυριάρχῃ) ἐπισκόπῳ, τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματος αὐτόν μετέχειν... **ἵνα μὴ ἐν τῇ πόλει δύο ἐπίσκοποι ᾦσιν**».

Ἀντίθετα παραμένουν ὡς “παράλληλοι” ἐπίσκοποι μὲ τοὺς κανονικοὺς ἐπισκόπους στὴν ἴδια ἐπισκοπή. Μάλιστα, δὲν ἔχουμε μόνο παράλληλη ὑπαρξὴ δύο ἐπισκόπων κατὰ παράβαση τοῦ **A-8** πού ἐπιτάσσει **«ἵνα μὴ ἐν τῇ πόλει δύο ἐπίσκοποι ᾦσιν»**, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ τὴ δημιουργία **παράλληλης Ἐκκλησίας καὶ παράλληλης Συνόδου στὸ ἔδαφος ἄλλης Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας...**

Ἄν θέλουμε νὰ εἶμαστε εἰλικρινεῖς δὲν μπορούμε νὰ μὴν βλέπουμε ὅτι ἡ παρέμβαση τοῦ Φαναρίου στὴν Οὐκρανία ὀδήγησε σὲ τραγελαφικὲς καταστάσεις: Ἦταν τόσο “ἐπιτυχής” πού κατόρθωσε τὸ ἀκατόρθωτο σὲ ὅλη τὴν Ὁρθοδοξία: **σὲ μία πόλη νὰ ὑπάρχουν 4 ἐπίσκοποι τῆς αὐτῆς ἐθνότητος γιὰ τὸν ἴδιο λαὸ**. Ὁ κανονικὸς ἐπίσκοπος πού ἀνήκει στὴν Αὐτόνομη Ἐκκλησία ὑπὸ τὸν Οὐνούφριο, δύο ἀπὸ τὶς παλαιὲς σχισματικὲς δομὲς τοῦ Φιλαρέτου καὶ τοῦ Μακαρίου πού προϋπήρχαν τοῦ Τόμου, καὶ ὁ νέος πού χειροτόνησε τελευταῖα ὁ Φιλάρετος ὅταν ἀποσχίστηκε ἀπὸ τὸ σχίσμα! Καὶ τὸ πιὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι τὸ Φανάρι καὶ τὰ παπαγαλάκια του ὀμιλοῦν χωρὶς κανένα ἐνδοιασμό ἀλλὰ μὲ πολὺ ἄνεση περὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας...

Δὲν ὑπάρχει ἱστορικὸ καὶ κανονικὸ προηγούμενο ἕνα **συνονθύλευμα καθηρημένων, ἀφορισμένων, αὐτοχειροτόνητων, σχισματικῶν** μὲ μία πράξη νὰ “ἀποκαθίσταται”, νὰ συγκροτεῖται σὲ «ἐνωτικὴ σύνοδος» καὶ, ταυτόχρονα, νὰ λαμβάνει «αὐτοκεφαλία» — ἀξιοζήλευτη ὡς **fast track διαδικασία!** Καὶ αὐτὸ περιφρονώντας τὴν ἀποστολικὴ ἀλλὰ καὶ κανονικὴ ἐπιταγὴ πού προβλέπει τὸν «νεόφυτον» ἢ τὸν **«ἐκ φαύλης διαγωγῆς, οὐ δίκαιόν ἐστι πάραυτα προχειρίζεσθαι ἐπίσκοπον· ἄδικον γάρ, τὸν μηδέπω πείραν ἐπιδειξάμενον, ἐτέρων εἶναι διδάσκαλον**», βλ. Ἀποστ-80 καὶ A-2, Λαοδικείας-3, Ἀγ. Κυρίλλου-4)! Ἐδῶ, τὸ Πατριαρχεῖο ἔσπευσε ἀμέσως νὰ χορηγήσει τὴν ὑψίστη ἐκκλησιαστικὴ βαθμίδα τῆς Αὐτοκεφαλίας σὲ ἀνθρώπους πού εἶχαν γεννηθεῖ καὶ ἀνδρωθεῖ πνευματικὰ στὸ 25ετές σχίσμα καὶ τώρα Αὐτὸ ἀπολαμβάνει τὰ τῶν ἐπιλογῶν Του ντροπιάζοντας ὅμως τὴν Ἐκκλησία.

Ἐφ’ ὅσον ὁ ἀναγνωριζόμενος ἀπὸ ὅλες τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες κανονικὸς Μητροπολίτης Κιέβου Οὐνούφριος καὶ οἱ λοιποὶ κανονικοὶ ἐπίσκοποι δὲν ἐκοιμήθησαν, δὲν παραιτήθηκαν, δὲν ἀπουσίασαν ἀδικαιολόγητα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τους, δὲν καταδικάστηκαν γιὰ κανονικὸ παράπτωμα, **πῶς ἐκλέγεται ὡς «Μητροπολίτης Κιέβου» κάποιος ἄλλος ἐπίσκοπος;** Δὲν ἀπαγορεύεται αὐτὸ ἀπὸ τὸν **AB-16** πού διακελεύει **«Διὰ τὰς φιλονεικίας τε καὶ ταραχάς, τὰς ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίᾳ συμβαινούσας, καὶ τοῦτο ὀρίσαι ἀναγκαῖόν ἐστι· τό, μηδενὶ τρόπῳ ἐπίσκοπον καταστήναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ἧς ἔτι ὁ προεστὼς ζῆ καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ συνίσταται τιμῇ, εἰμὴ αὐτὸς ἐκὼν τὴν ἐπισκοπὴν παραιτήσεται. Χρὴ γὰρ πρότερον τὴν αἰτίαν τοῦ μέλλοντος τῆς ἐπισκοπῆς ἐκδιώκεσθαι, κανονικῶς ἐξεταζομένην, εἰς πέρας ἄγεσθαι, εἴθ’ οὕτω, μετὰ τὴν αὐτοῦ καθαίρεσιν, ἕτερον ἀντ’ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν προβιβάζεσθαι»;**

Ἐντελῶς ἀντικανονικὰ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἀναγνωριζόμενο ἀπὸ ὅλη τὴν Ὁρθοδοξία ὡς κανονικὸ «Μητροπολίτη Κιέβου» νὰ πάψει νὰ ἀποκαλεῖται μὲ τὸν κανονικὸ του τίτλο, τὸν ὁποῖο ἀναγνωρίζουν ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Εἶναι ἀντίθετη μὲ τοὺς ἱεροὺς κανόνες ἢ ἀπόφαση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου νὰ δεχθεῖ ἀρχιερεῖς ἄλλης Ἐκκλησίας ἄνευ ἀπολυτηρίου γράμματος καὶ χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ κυριάρχου-κανονικοῦ Πατριάρχου τους; Οἱ κανόνες **Ἀποστολικὸς-14, -15, Α-16, Σαρδικῆς-15, Καρθαγένης -63(54)** τὸ ἀπαγορεύουν κατηγορηματικά.

Βάσει ποίου ἐκκλησιαστικοῦ κανόνα μία Αὐτόνομη Ἐκκλησία, μὲ ἰδιαίτερα ἔντονη ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ (χιλιάδες ἐνορίες, χιλιάδες μοναχοὺς καὶ ἑκατομμύρια πιστῶν), ποὺ μέχρι σήμερα ἀναγνωρίζοταν ἀπὸ ὅλες τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ὅτι **αὕτη καὶ μόνο αὕτη ἐκφράζει τὸ σύνολο τῶν Ὁρθοδόξων τῆς Οὐκρανίας**, «ἐξαφανίζεται» ἀπὸ τὸν ἐκκλησιαστικὸ χάρτη γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ χῶρος νὰ ἰδρυθεῖ μία «νέα» Ἐκκλησία;

Καὶ τελικά, εἶναι δυνατὸν οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι οἱ ἐνέργειες καὶ πράξεις ἐνὸς τσαρλατάνου ἀχειροτόνητου ψευδοεπισκόπου παρέχουν τὴν τελετουργικὴ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης Θεῖα Χάρη; **Εἶναι δυνατὸν ἕνας ἀχειροτόνητος νὰ χειροτονεῖ κανονικοὺς ἐπίσκοπους;** Ἀπὸ πότε οἱ αὐτοχειροτόνητοι ἔχουν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ;

ΤΟ ΗΘΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἄς δοῦμε λίγο πιὸ ἀναλυτικὰ τὸ ἦθος τῶν στελεχῶν καὶ, κατὰ συνέπεια, τὸ ἦθος τῆς νέας Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας, τὴν ὁποία ὡς Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀναγνωρίσαμε:

Εἰλικρινά, ἀμφιβάλω ἂν τὰ στελέχη τῆς νέας Ἐκκλησίας πιστεύουν. Λυπᾶμαι πὺ τὸ λέω, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τους φαίνονται ἀδίστακτοι καὶ θὰ συνεργαστοῦν ἀκόμα καὶ μὲ τὸ διάβολο γιὰ νὰ καταφέρουν αὐτὸ πὺ θέλουν! Καὶ τὸ Φανάρι ξέρει πολὺ καλὰ μὲ τί “παιδιὰ” ἔχει νὰ κάνει, καὶ δὲν τοὺς ἔχει ἐμπιστοσύνη. Ἀπόδειξη: στὸν Τόμο προβλέπεται τὸ ἀδιανόητο, ὅτι ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ ἀγιοκατατάξει Ἁγίους, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀπευθύνεται στὴν Κωνσταντινούπολη! Σὲ καμία ἄλλη Ἐκκλησία δὲν προβλέπεται κάτι τέτοιο. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δικαιούται νὰ ἀγιοκατατάσσει, ἀλλὰ μόνο γιὰ λόγους σεβασμοῦ πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο ἀπευθύνεται σ’ Αὐτό, χωρὶς ὡστόσο νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη. Ὅμως, καὶ μπορεῖ καὶ δικαιῶται: π.χ. τὸν Χρυσόστομο Σμύρνης τὸν ἀγιοκατέταξε ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος χωρὶς νὰ ἀπευθυνθεῖ στὸ Φανάρι. Στὴν Οὐκρανία ἢ Αὐτόνομη Ἐκκλησία τοῦ Μόσχας δικαιῶται νὰ ἀγιοκατατάσσει, ἐνῶ ἢ Αὐτοκέφαλη ὄχι!!!

Θὰ ἀναφέρω τέσσερα περιστατικά, ἐνδεικτικά του ἦθους τῆς νέας Ἐκκλησίας:

1. “Ἀγιοκατάταξη”... αὐτοχειροτόνητου καὶ τιμητικὴ ἐκδήλωση!

Δέκα μέρες μετὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ «Τόμου» (6.1.2019) καὶ πρὶν καλὰ-καλὰ «ἐνθρονιστεῖ», ὁ νέος «προκαθήμενος» ἔσπευσε νὰ τιμήσει τὸν Βασίλειο Λιπκόφσκη (Vasyly

Lypkivsky)⁷. Παρουσία του προέδρου Ποροσένκο και ενός «ἐπισκόπου» τῆς νέας του ἐκκλησίας, στίς 18.1.19 στό Cherkasy τῆς Οὐκρανίας ὁ Ἐπιφάνιος ἔκανε τὰ ἀποκαλυπτήρια μεγάλου ἀδριάντος πρὸς τιμὴν τοῦ Vasyl Lypkivsky, στὸν ὁποῖο ὁ τιμῶμενος εἰκονίζεται ὡς ἀρχιερέας⁸!

Μάλιστα, ὁ ἀποκατασταθεὶς ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀχειροτόνητος Μακάριος τίμησε τὸν Vasyl Lypkivsky στίς 27.11.2018 ὡς «**ιερομάρτυρα**»⁹, ἔχοντας ἀγιογραφῆσει καὶ εἰκόνα του!

Ποιὸς εἶναι ὁ Vasyl Lypkivsky; Καθηρημένος Οὐκρανὸς ἱερέας, στή συνέχεια αὐτοχειροτόνητος «ἀρχιεπίσκοπος», καὶ ἀργότερα αὐτοανακηρυγμένος «Μητροπολίτης Κιέβου καὶ πάσης Οὐρανίας»! Δὲν ἦταν ἀκριβῶς αὐτοχειροτόνητος, ἀλλὰ σὲ σοβιετικοῦ τύπου λαϊκὴ συνέλευση, οἱ παρόντες καθηρημένοι πρῶην ἱερεῖς καὶ διάκονοι, μαζί με λαϊκοὺς ἀνάμεσά τους καὶ γυναῖκες τὸν «χειροτόνησαν». Μάλιστα γιὰ νὰ εἶναι πιὸ... ἔγκυρη ἢ «χειροτονία» ἐτέθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ «χειροτονουμένου» τμῆμα λειψάνου (χειρὸς) τοῦ ἱερομάρτυρος Μακαρίου, ἐπισκόπου Κιέβου! Λόγω τοῦ ἀνιέρου καὶ ἱερόσυλου τρόπου τῶν «χειροτονιῶν» ἡ ὁμάδα αὐτὴ ὀνομάστηκε στή συνείδηση τοῦ λαοῦ «**σαμοσφιᾶτοι**» (=αὐτοχειροτόνητοι)!

Κατὰ τὸν διαπρεπῆ ἱεράρχη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὸν ἀείμνηστο **Μητροπολίτη Σάρδεων Μάξιμο**, ὁ Vasyl Lypkivsky ἐφάρμοσε τὴν ἔγγαμο ἀρχιερωσύνη, τὴ δευτερογαμία καὶ τριτογαμία τῶν κληρικῶν, καὶ τὴν ἀπόρριψη τοῦ μοναχισμοῦ! Ὑψηλό, ἀξιολίμητο, ἐκκλησιαστικὸ ἦθος, ἀξιο κάθε τιμῆς καὶ σεβασμοῦ...

Ἐπισημαίνεται, γιὰ νὰ γίνεῖ κατανοητὴ ἡ σοβαρότητα τοῦ ζητήματος γιὰ ὅλη τὴν Ὁρθοδοξία, ὅτι ἡ ὁμάδα τοῦ αὐτοχειροτόνητου Vasyl Lypkivsky μέσα σὲ δύομισὶ χρόνια, στίς ἀρχὲς τοῦ 1924 εἶχε **30 ἐπισκόπους** καὶ περίπου **1.500 ἱερεῖς** καὶ διακόνους ποὺ ὑπηρετοῦσαν σὲ σχεδὸν **1.100 ἐνορίες**, ἐνῶ ἔχει γίνεῖ **διασπορά** τῆς σὲ **Εὐρώπη καὶ Ἀμερικὴ!** Μάλιστα, σύμφωνα με τὴ σχετικὴ ἀναφορὰ τοῦ **Μητροπολίτη Σάρδεων Μαξίμου**:

*«Ὁ ὡς ἄνω αὐτοχειροτονήτως τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμὸν καὶ τὸν τίτλον τοῦ “Μητροπολίτου Κιέβου καὶ πάσης Οὐκρανίας” ἰδιοποιηθεὶς Βασίλειος Λιπκόβσκη ἀπηυθύνθη ἐπανειλημμένως πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐξαιτούμενος ἐπικοινωνίαν καὶ εὐλογίαν, καὶ δικαιολογῶν ἀδικαιολογήτως τὴν αὐτοχειροτόνητον ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων χειροτονίαν ... **Περὶ τὸν βεβαίως καὶ νὰ λεχθῆ, οὐδεμίας ἔτυχε, ὡς εἰκός, ἀπὸ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπαντήσεως**».*

Ποῦ εἶσαι, ἀείμνηστε Ἱεράρχα Μάξιμε, νὰ δεῖς τὴν ἀξιοθρήνητη ἐξέλιξη...

⁷ Βλ. πολὺ συνοπτικὰ γιὰ τὴ ζωὴ του : https://en.wikipedia.org/wiki/Vasyl_Lypkivsky.

⁸ i. Video ἀπὸ τὴν ἐκδήλωση: <https://www.youtube.com/watch?v=gf0QPgCp-g&feature=youtu.be>

ii. Ἐπίσημη σελίδα Προεδρείας τῆς Δημοκρατίας τῆς Οὐκρανίας: <https://www.president.gov.ua/en/news/vasil-lipkivskij-buv-apostolom-ukrayinskogo-religijno-nacion-52590>.

iii. <https://www.ukrinform.net/rubric-politics/2622304-poroshenko-unveils-monument-to-lypkivsky-in-cherkasy.html#>

⁹ <https://church.net.ua/detalno/uapc/blazhennishii-mitropolit-kijivskii-i-vsijjeji-ukrajini-makarri-ocholiv-sv-liturgiju-u-gromadi-uapc-m-kamjancja-podilskogo-v-den-khramovogo-svjata.html>

Δυστυχῶς αὐτὸν τίμησε καὶ αὐτὸν προσκυνεῖ ὡς Ἅγιο ἡ νέα Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας... Ἐπισημαίνω μὲ ιδιαίτερη ἔμφαση ὅτι τὰ ἀνωτέρω δὲν τὰ ἀναφέρουν οἱ Ρῶσοι προκειμένου νά... συκοφαντήσουν τὸν «ἀπόστολο τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας» (ἔτσι χαρακτήρισε τὸν Λιτκόβσκυ ὁ προκαθήμενος Ἐπιφάνιος), ἀλλὰ οἱ **διαπρεπεῖς ἱεράρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, οἱ ἀείμνηστοι Μητροπολίτης Σάρδεων Μάξιμος καὶ πρῶην Θυατείρων Μεθόδιος Φούγιας!**

2. Καὶ ΛΟΑΤΚΙ;! Κύριε ἐλέησον! Ἡ νέα Ἐκκλησία, γέννημα καὶ ὄργανο τῆς ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει ἀναστολές γιὰ τὸ **κίνημα τῶν κίαιδων (ὁμοφιλοφύλων)**. Στὶς πρῶτες του δηλώσεις **ὁ νέος προκαθήμενος Ἐπιφάνιος** δήλωσε ἀναφορικὰ μὲ τὰ δικαιώματα τῶν σοδομιστῶν, κίαιδων κλπ ΛΟΑΤΚΙ:

«Φυσικά, εἶμαι ὑπὲρ τῆς ἔναρξης μεταρρυθμίσεων στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχει συντηρητισμός, γιὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴν Ρωσικὴ παράδοση καὶ γιὰ νὰ εἶναι ἡ ἐκκλησία ἀνοιχτή, καὶ ἕνας πνευματικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὸν Οὐκρανικὸ λαό. **Κινούμαστε πρὸς τὴν Εὐρώπη καὶ συνεπῶς θὰ πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴν συντηρητικὴ Ρωσικὴ παράδοση.** Ἡ Ἐκκλησία θὰ πρέπει νὰ εἶναι πιὸ ἀνοιχτή, διότι ἡ Ρωσικὴ Ὁρθοδοξία εἶναι πολὺ συντηρητικὴ... Αὐτὸ εἶναι ἕνα δύσκολο ζήτημα τὸ ὁποῖο δὲν πρέπει νὰ **προβάλλουμε στὴν ἀρχὴ τοῦ ταξιδιοῦ μας,** διότι γνωρίζετε τὸν τρόπο πὸν ἡ Οὐκρανικὴ κοινωνία ἀντιλαμβάνεται αὐτὸ τὸ θέμα. **Τώρα πρέπει νὰ ἐργαστοῦμε πάνω σε αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ δεχτεῖ ἡ Οὐκρανικὴ κοινωνία. Εἶναι μιὰ μακρὰ πορεία.** Θὰ συζητήσουμε καὶ θὰ ἀναζητήσουμε ἀπαντήσεις σὲ αὐτὰ τὰ περίπλοκα ζητήματα»¹⁰.

Καὶ σύντομα ἄρχισε νὰ ὑλοποιεῖ τὰ σχέδιά του: Στὴν τελευταία Σύνοδο τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας συμμετεῖχε ὡς μεταφραστῆς ὁ κ. Ivan Ryabchiy (<https://spzh.news/gr/news/67209-na-arkhijereskom-sobore-pcu-prisutstvoval-lgbt-aktivist--smi>) ἡγετικὸ στέλεχος τοῦ Κινήματος τῶν ΛΟΑΤΚΙ καὶ πρωτοστατῶν στὶς παρελάσεις αἰσχύνης (gay pride) στὸ Κίεβο. Σύμφωνα μὲ τοὺς δημοσιογράφους, ὁ Ryabchiy, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν σεξουαλικὸ προσανατολισμὸ του, τοποθετεῖ τὸν ἑαυτό του ὡς ἐθνικιστὴ καὶ πατριώτη, ἦταν προηγουμένως κοντὰ στὴν ἡγεσία τοῦ «Πατριαρχείου Κιέβου». Γιὰ παράδειγμα, τὸ 2016 ὁ «πατριάρχης» Φιλάρετος (Ντενισένκο) ἀπένευε στὸ Ryabachy τὸ παράσημο τῆς UOC-KP (ἡ σχισματικὴ ὁμάδα τοῦ Φιλαρέτου μὲ τὴν ἐπωνυμία Πατριαρχεῖο Κιέβου)

Ναί! Τὸ δραστήριο μέλος τοῦ κινήματος τῶν ΛΟΑΤΚΙ παρακάθεται στὴ Σύνοδο τῆς Αὐτοκέφαλης Ἐκκλησίας, καὶ βραβεύεται ἀπὸ τὸν «ἐπίτιμο Πατριάρχη» Φιλάρετο «γιὰ τὴν ιδιαίτερη συμβολή του στὴν ἀναβίωση τῆς πνευματικότητας στὴν Οὐκρανία»!!!

Νὰ χαιρόμαστε τὴ νέα Ἐκκλησία πὸν ἀνέτειλε!

¹⁰ Ὁλόκληρες οἱ δηλώσεις τοῦ νέου «προκαθιμένου», στὸ http://aktines.blogspot.com/2018/12/blog-post_843.html

3. Ασφαλῶς καὶ μὲ τὸς Οὐνίτες! Ἄφησα γιὰ τελευταῖο δείγμα ἐκκλησιαστικοῦ ἤθους τὸ πλέον σημαντικό: αὐτὸ πὸ ὄλο καὶ περισσότερο θὰ μᾶς ἀπασχολεῖ ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς μὲ τὴν Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία. Ἴσως αὐτὸς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους πὸ τὸ Πατριαρχεῖο προχώρησε στὴ δημιουργία αὐτοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μορφώματος.

Ἄκρως ἀνησυχητικὲς εἶναι οἱ θερμὲς σχέσεις πὸ ὄλοεν καὶ περισσότερο ἀναπτύσσει ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία μὲ τοὺς Οὐνίτες. Ὁ καλύτερος φίλος τοῦ Ἐπιφανίου εἶναι ὁ Οὐνίτης Ἀρχιεπίσκοπος Σβετσούκ. Ὁλο γλυκόλογα εἶναι... Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ πάπας εἶχε πει ὅτι «ἡ Οὐκρανία εἶναι τὸ ἐργαστήριο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»! Ὁ σχεδιασμὸς προχωρεῖ μεθοδικά: τὸ Φανάρι θέλει νὰ καταπιεῖ ὡς Ὁρθόδοξοι τὴν κοινωνία μὲ τοὺς σχισματικούς. Νὰ καταπιεῖ τὴν ἀνυπαρξία Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς στὴν Ἀρχιερωσύνη. Σιγά-σιγά θὰ συνηθίσουμε τὸ πῆγαινε-ἔλα μὲ τοὺς Οὐνίτες. Καὶ, τελικά, τὸ βῆμα γιὰ νὰ βρεθοῦμε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πάπα πὸ τόσο μᾶς “ἀγαπά”, δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο... Θὰ μᾶς ποῦν τότε: «Νὰ καὶ οἱ Οὐνίτες τί ἔπαθαν πὸ ἀναγνωρίζουν τὸν πάπα, καὶ αὐτοὶ εἶναι σὰν Ὁρθόδοξοι. Ἔτσι, θὰ εἴμαστε καὶ ἐμεῖς... ὅλοι μαζὶ ἀγαπημένοι καὶ μονιασμένοι! Ποῦ εἶναι τὸ κακό;».

Ἀποκαλυπτικὸ εἶναι τὸ σχετικὸ video (βλ. <https://tasthyras.wordpress.com/2019/12/21/ουνιτες-και-σχισματικοι-στην-ουκρανι/>), τὸ ὁποῖο ἀξίζει νὰ δοῦμε γιὰ νὰ καταλάβουμε τί μᾶς ἐτοιμάζουν.

Εἰλικρινὰ προβληματίζομαι μὲ τοὺς παραδοσιακοὺς Ἕλληνες Ἀρχιερεῖς καὶ θεολόγους οἱ ὁποῖοι ἀποδέχθηκαν, ἐνέκριναν καὶ θέλουν νὰ ἐπιβάλουν στὸν πιστὸ λαὸ τὴν οὐκρανικὴ κακοκεφαλία! Διερωτῶμαι πῶς αἰσθάνονται ὅταν βλέπουν τίς μεθοδεύσεις αὐτές; Δὲν αἰσθάνονται ἔντονες τύψεις ὡς συνένοχοι, διότι συνέπραξαν σὲ ἔγκλημα κατὰ τοῦ Οὐκρανικοῦ λαοῦ μὲ τὸ νὰ ἀναγνωρίσουν τέτοιους ἀνθρώπους ὡς Ποιμένες του καὶ τέτοια Ἐκκλησία ὡς Μάνα του;

Δ'

Οὐκρανικό: ἀπὸ κανονικὸ σὲ ἐκκλησιολογικὸ ζήτημα

Δυστυχῶς, τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα τῆς Οὐκρανίας ἐξελίσσεται ἀπὸ πρόβλημα κανονικῆς ὑφῆς σὲ **μεῖζον ἐκκλησιολογικὸ πρόβλημα**, μὲ ἀπροσδιόριστες γιὰ τὴν ὥρα συνέπειες καὶ διαστάσεις:

Ἔχουμε στὴ νεώτερη ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία γιὰ **πρῶτη φορὰ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη νὰ προσδίδει στὰ «πρεσβεῖα τιμῆς»** -πὸ ἀναμφισβήτητα ἢ Ὁρθόδοξη παράδοση Τοῦ ἀναγνωρίζει- **ἔννοια παπικοῦ τύπου πρωτεῖο ἐξουσίας**

• Πρωτεῖο τιμῆς (πρεσβεῖα τιμῆς):

1. **Συντονιστικὸς** ρόλος στὶς πανορθόδοξες σχέσεις.
2. **Ἐκφραση καὶ ὑλοποίηση** ἀποφάσεων πὸ λαμβάνουν ἐν Συνόδῳ οἱ Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες.

• **Παπικό πρωτείο εξουσίας:**

1. Ο πάπας ενεργεί **υπερορίως**, όχι μόνο στα όρια του Πατριαρχείου Ρώμης, αλλά στην καθ' όλου Ἐκκλησία.
2. Ο πάπας **ἀποφασίζει κυριαρχικά** καὶ ἀνεξάρτητα, ἢ καὶ ἀντίθετα μετὰ τὴν γνώμη τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν.
3. Οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι **ὑποχρεοῦνται** νὰ ἀποδεχθῶν τὴν παπικὴ ἀπόφαση.
4. Ἡ παπικὴ ἀπόφαση **δὲν χρῆζει ἐγκρίσεως**, ἀλλὰ οὔτε προσβάλλεται οὔτε ἀναιρεῖται.

Σᾶς παρακαλῶ πολύ, πείτε μου, οἱ ἐνέργειες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στὸ Οὐκρανικὸ τί σᾶς θυμίζουν; Ὁρθόδοξα πρεσβεῖα τιμῆς ἢ παπικὸ πρωτείο εξουσίας;

Καὶ ἔτι πλέον: ἡ καινοφανὴς στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπαίτηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριάρχου νὰ ἐπιλαμβάνεται Αὐτὸς τῶν σοβαρῶν ὑποθέσεων τῶν τοπικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, καὶ νὰ μπορεῖ νὰ ἐπεμβαίνει ὑπερορίως στὴν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀκόμα καὶ «*ἀντεπαγγέλτως καὶ ὡς ἐκ καθήκοντος*» «οὐ μόνον ἔνθα περὶ Δογμάτων καὶ ἱερῶν Παραδόσεων καὶ Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων ἢ περὶ γενικῶν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ *ἐν πᾶσι τοῖς σχετικῶς σπουδαίοις ἐπὶ μέρους ζητήμασι τοῖς ἐνδιαφέρουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν*»¹¹, φέρνει στὸ νοῦ τὸ **Διάταγμα Dictatus Papae (1075)**, τοῦ πάπα Γρηγορίου Ζ΄. Στὸ παπικὸ Διάταγμα ἀναγράφεται ἡ ἀπαίτηση νὰ ὑποβάλλονται πρὸς λύση στὸν πάπα ὅλες οἱ “**cause majores**” (μεῖζονες ὑποθέσεις) τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένη Ἐκκλησιῶν! Καὶ οἱ συνειρμοὶ συνεχίζονται ἂν θυμηθοῦμε τὶς φράσεις τοῦ θεωρητικοῦ τῆς παπικῆς Γρηγοριανῆς μεταρρύθμισης, τοῦ καρδινάλιου τῆς Silva Candida (1053-1054) στὸ σύγγραμμά του “*De sancta romana ecclesia*”, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης εἶναι «ἡ μητέρα ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν» (*mater omnium ecclesiarum*), ὁ ἄξονας, ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἀρχὴ (*cardo, fons et origo*), ἡ κορυφὴ καὶ τὸ θεμέλιό τους (*vertex et fundamentum*).

¹¹ Ὁλόκληρὸ τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα τῆς ἀπὸ 20.2.2019 ἐπιστολῆς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας: «Ὡς ἐκ τούτου, οὐ μόνον ἔνθα περὶ Δογμάτων καὶ ἱερῶν Παραδόσεων καὶ Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων ἢ περὶ γενικῶν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς σχετικῶς σπουδαίοις ἐπὶ μέρους ζητήμασι τοῖς ἐνδιαφέρουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν, ἡ κηδεμονικὴ πρόνοια καὶ ἀντίληψις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρεμβαινοῦσης - ποῖ μὲν, ἀντεπαγγέλτως καὶ ὡς ἐκ καθήκοντος, ποῖ δέ, κατ' ἐπίκλησιν τῶν ἐνδιαφερομένων - καὶ παρεχούσης τὴν ἀποτελεσματικὴν αὐτῆς συμβολήν, πρὸς διαίτησιν καὶ ἐπίλυσιν διαφορῶν ἀναφεισῶν μεταξὺ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, πρὸς διευθέτησιν διαφωνιῶν μεταξὺ ποιμένων καὶ ποιμνίου, πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ ἐπιπροσθουσῶν δυσχερειῶν καὶ ἐπ' ἀνάδοξον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰς τὴν Κανονικὴν αὐτῶν τροχίαν, πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς ἔστιν ὅτε ἀνεπαρκοῦς ἐνεργείας τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν, πρὸς στήριξιν τῶν ἀσθενῶν καὶ σαλευομένων ἢ καταρραδιουργομένων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει, πρὸς ἀποσόβησιν, συνελόντι εἰπεῖν, τῶν παντοίων ἠθικῶν καὶ ὄλικῶν κινδύνων τῶν ἐπαπειλούντων τὴν εὐστάθειαν τῶν ἁγιωτάτων ἐκείνων Ἐκκλησιῶν οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ βραδύνει ἢ ἐλλείπει. Πλανᾶται, λοιπόν, ἄνευ ἀμφιβολίας ὁ θεωρῶν ὅτι αὕτη ἡ οὐσιώδης καὶ ὄλως ἀναγκαῖα διὰ τὸ Καθολικὸν Σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας λειτουργία τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ προϊόν τῶν κάτω χρόνων καθὼς ἀδιαφεύστως ἔλκει τὴν ἀπαρχὴν αὐτῆς εἰς πολλῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων», στὸ <https://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/27436-apantisi-oikoumenikou-patriarxi-ston-arxiepiskopo-albanias>.

Καταλαβαίνουμε, σεβαστοί πατέρες και αγαπητοί, πού οδηγείται ή Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία μας...

Συνεπώς, ή εὐθύνη ὅλων ὅσων συμπράξουν ἢ διὰ τῆς σιωπῆς τους δώσουν τῇ δυνατότητα νά παγιωθοῦν αὐτὲς οἱ παπικές ἀντιλήψεις και πρακτικὲς στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θὰ εἶναι μεγάλη. Ἡ τυχόν ἀνοχή θὰ καταλογιστεῖ ὡς συννενοχή.

Οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν και οἱ ἐπίσκοποι μας, μάλιστα, πού ἔχουν δώσει ὄρκο σεβασμοῦ στοὺς ἱεροὺς κανόνες, στὴν τήρηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως και στὴ διατήρηση ἀνοθεύτου τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, θέλουμε νά πιστεύουμε πῶς κατανοοῦν πλήρως τὴν μεγίστη εὐθύνη τους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ και τοῦ Λαοῦ Του.

Ε'

Ἔνας χρόνος νέα ἐκκλησία Οὐκρανίας ...

Συμπληρώθηκε προχθὲς, στὶς 6.1.2020, ἤδη ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴ χορήγηση τοῦ Τόμου στὴν Οὐκρανία. Ὅπως εἶναι φυσικὸ μία ἐκκλησιαστικὴ ἐνέργεια πού ὑπαγορεύθηκε ἀπὸ συγκεκριμένα ἀντίχριστα κέντρα ἐξουσίας, ἢ ὁποία σχεδιάστηκε γιὰ νά ὑπηρετήσῃ ὄχι ἐκκλησιαστικούς ἀλλὰ ἀποκλειστικά και μόνο γεωπολιτικούς στόχους, πού θεμελιώθηκε στὴν περιφρόνηση και καταπάτηση σωρείας ἱερῶν κανόνων, και ὁδεύει ταχέως σὲ ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπὴ δὲν μπορεῖ νά ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας. Οἱ πνευματικοὶ νόμοι, θὰ ἔλεγε ὁ Ἅγ. Παῖσιος, θὰ λειτουργήσουν! Και νά τὸ ἀποτέλεσμα:

1. Ἐπιδείνωση τῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως στὴν Οὐκρανία. Ὅχι μόνο δὲν ὑπῆρξε εἰρήνη, ὁμόνοια και ἐνότητα, ἀλλὰ ἀντιθέτως βιαιότητες, καταλήψεις ναῶν, σπάσιμο θυρῶν τῶν ἰ. Ναῶν μὲ λοστούς και ἀλλυσοπρίονα, ἀπειλές, προκηρύξεις κατὰ κληρικῶν, δικαστήρια κοκ.

Ἀλήθεια, αγαπητοί μου, πῶς μπορούμε ἐμεῖς, κληρικοὶ και λαϊκοὶ, νά εἴμαστε ἡσυχοὶ και νά στεκόμαστε ἀδιάφοροι στὸν πόνο και τὸ μαρτύριο τῶν χιλιάδων Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν μας μελῶν τῆς κανονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας πού ἐπιθυμοῦν νά παραμένουν στὴ Μάνα τοὺς Ἐκκλησία και γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὑφίστανται τόσες διώξεις; Δὲν εἶναι αὐτοὶ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ; Δὲν ὑποχρεούμαστε και ἐμεῖς νά συμπάσχουμε μαζί τους; Εἶναι δυνατόν ἐμεῖς ὡς Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες νά στεκόμαστε στὸ πλευρὸ τῶν δημίων τους;

Ἐνδεικτικὸ τῆς ἀπουσίας Πνεύματος τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ ἐπενέργειας πονηροῦ πνεύματος, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἡ **Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία αὐτοδιασπάστηκε! Τὸ σχίσμα ἀποσχίστηκε!** Ὁ Φιλάρετος μὲ κάποιους ἐπισκόπους ἀποσχίστηκε ἀπὸ τοὺς σχισματικούς, και ἄρχισε νά χειροτονεῖ ἄλλους ἐπισκόπους. Μέχρι σήμερα ἔχει δική του Σύνοδο μὲ 8 «Μητοπολίτες»! Τὸ πνευματικὸ παιδί του, ὁ προκαθήμενος Ἐπιφάνιος τὸν καταγγέλλει, και ὁ Φιλάρετος ἀπειλεῖ μὲ ἀποκαλύψεις. Τὸ Φανάρι πού ἀποκατέστησε τὸν Φιλάρετο και τὸν ἀνακήρυξε -ἄκουσον, ἄκουσον!- «ἐπίτιμο Πατριάρχη», στέκεται

ἀμήχανο καὶ κατηγορεῖ τοὺς Ρώσους ὅτι φταῖνε πὺν τσακώθηκε ὁ Φιλάρετος μὲ τὸν Ἐπιφάνιο! Γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάμματα!

2. Καὶ ὅπως ὅλες οἱ δαιμονοκίνητες καταστάσεις δὲν περιορίζονται ἀλλὰ ἐξαπλώνουν τὴν ταραχὴ καὶ τὴ διάσπαση σὲ διορθόδοξο ἐπίπεδο, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὸ Οὐκρανικὸ Αὐτοκέφαλο:

Στὴν Ἀφρική 30 ἰθαγενεῖς κληρικοὶ ἀπὸ τέσσερις Μητροπόλεις δημοσίευσαν ἐπιστολὴ μὲ τὴν ὁποία διαφωνοῦν μὲ τὴν ἐπιλογὴ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας νὰ ἀναγνωρίσει τοὺς Οὐκρανοὺς. Πρωτοφανὲς γιὰ τὴν Ἀφρική. Καὶ ὑπάρχει κίνδυνος ἐὰν οἱ ἐκεῖ ἐπίσκοποι δὲν προσέξουν νὰ χάσουν ὅλους τοὺς κληρικοὺς καὶ τότε κλάψτε τὴν ἱεραποστολή...

Στὴν Κύπρο εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἔντονες λεκτικὲς ἀντεγκλήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μὲ 3-4 Ἀρχιερεῖς!

Στὴν Ἑλλάδα δὲν βλέπετε τί γίνεται; Δὲν βλέπετε ὅτι ὅλο καὶ περισσότερο ζημιώνεται ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὴν Οὐκρανικὴ αὐτοκεφαλία;

1. Θὰ σᾶς παραπέμψω σὲ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας Ἀναστασίου πὺν περιγράφει τὴν κατάπτωση ἐξ αἰτίας τοῦ Οὐκρανικοῦ, στὴν ὁποία ἔχει ὀδηγηθεῖ ὁ ἐκκλησιαστικὸς λόγος ἐν Ἑλλάδι «μὲ ἄνωθεν καθοδήγηση καὶ προστασία» -πράγματι, φοβερὴ καταγγελία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Τιράνων!- ὅπως λέει:

«Εἶναι λυπηρὸ ὅτι γιὰ ἓνα τόσο κρίσιμο θέμα ἔχουν κινητοποιηθεῖ ἀνεύθυνα πρόσωπα, μὲ σκοπὸ νὰ λαιδοροῦν ἐκείνους πὺν διατυπώνουν διαφορετικὲς ἐκτιμήσεις, κολακεύοντας συγχρόνως ὅσους ὑποστηρίζουν.

Ἀποκαλύπτεται ἓνας συγκεκριμένους ἐπιχειρησιακὸς σχεδιασμός. Ὅρισμένοι χρησιμοποιοῦν τὴν κοινωνικὴ δικτύωση.

Τὸ κύριο φερέφωνό τους εἶναι κληρικὸς Μητροπόλεως τῆς Κρήτης (καθοδηγούμενος καὶ προστατευόμενος ἄνωθεν), ὁ ὁποῖος μὲ μίᾳ συγκεκριμένη «παρέα κρούσεως» ἀνέλαβαν τὸν ρόλο νὰ εἰρωνεύονται μὲ κακεντρέχεια, νὰ ἐκφοβίζουν καὶ κατὰ τὴ φαντασία τους νὰ τιμωροῦν μὲ ὕβρεις, ἀπειλές, μικρονοϊκὰ σοφίσματα, ἀκόμα καὶ ἄθλιες βωμολοχίες ὅσους ἔχουν διαφορετικὲς προτάσεις γιὰ τὴν ὑπέρβαση τῆς κρίσεως...

Ὅσοι μετέχουν σὲ αὐτὸν τὸν σχεδιασμό, ἀπερίφραστα ἢ μὲ ὑπονοούμενα, ἐπιχειροῦν ἀνενδοίαστα νὰ κολλήσουν ἐτικέτες ἐθνοφυλετικῆς ἐμπνεύσεως, μὲ ἐπιγραφὲς ὅπως «σλαβόφιλοι», «ρωσόφιλοι» καὶ ἄλλα παρόμοια. Πρόκειται γιὰ κατάπτωση ἐκκλησιαστικῆς ἀντιπαραθέσεως, πὺν ἐξαθλιώνει τὸν διορθόδοξο διάλογο σὲ μίᾳ κρίσιμη γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία ἐποχῇ».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας ἀναφέρεται κυρίως σὲ ὑποστηρικτὲς τῆς αὐτοκεφαλίας πὺν ἔχουν συστήσει «συγκεκριμένη παρέα κρούσεως», καὶ λαιδοροῦν, χλευάζουν, προπηλακίζουν ὅσους ἀσκοῦν κριτικὴ στίς ἐνέργειες τοῦ Φαναρίου, «μὲ ἄνωθεν καθοδήγηση καὶ προστασία»!

2. Προσωπικά στενοχωρήθηκα για την απομείωση της αξιοπρέπειας της Ίεραρχίας μας, όταν ο Οικουμενικός προεξόφλησε την απόφασή Της... Δυστυχώς, κανένας επίσκοπος δεν διαμαρτυρήθηκε για την ευθεία προσβολή του Ίεραρχικού Σώματος της Εκκλησίας της Ελλάδος.

3. Για να είμαστε ειλικρινείς με τους πνευματικούς μας Πατέρες θα πρέπει να τους πούμε με πολύ σεβασμό ως παιδιά τους ότι πλήν ελαχίστων εξαιρέσεων μᾶς απογοήτευσαν, και ως πρόσωπα αλλά και ως σύνολο, ως Ίεραρχία. Διότι, μπορεί να μην αισθανθεί κάποιος απογοήτευση όταν βλέπει να προσβάλεται ο πυρήνας του συνοδικού συστήματος με την ἄρνηση να διεξαχθεί ψηφοφορία ἐπὶ τῆς προτάσεως για ἔγκριση τῆς αὐτοκεφαλίας; Τί φοβήθηκαν και δὲν ἔθεσαν τὸ ζήτημα σὲ ψηφοφορία; Μήπως ὅτι δὲν τοὺς ἔβγαιναν τὰ κουκιά και θὰ ἐκτίθεντο σὲ αὐτοὺς πού εἶχαν ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ λύσουν τὸ ζήτημα; Ἀλλὰ και μετὰ τῆ Συνοδικῆ «ἀπόφαση», σεβαστοὶ Ἀρχιερεῖς ἔχουν καταθέσει σοβαρότατες ἐνστάσεις, π.χ. «ἐσπενσμένη διαδικασία», «ἀνέτοιμους και ἀπληροφόρητους και ἐντελῶς ἀπροετοίμαστους Ἀρχιερεῖς», ζήτημα πὸ ἦταν «ἀνώριμο πρὸς συζήτηση», «βιαστικὲς ἀποφάσεις», ἐνῶ τὸ κρίσιμο ὑπόμνημα τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν εἶναι «πρόχειρον και περιέχει ἀνακρίβειες, ἀντιφατικά, ἀλλοπρόσαλλα και προχειρότητες» γιὰ νὰ περιοριστῶ μόνο σὲ ὅσα ἔχει ἀναφέρει ὁ πολὺς **Μητροπολίτης Ἡλείας Γερμανός**¹², ἐνημερώνοντας ὑπεύθυνα τοὺς ἱερεῖς του σὲ ἱερατικὴ σύναξη.

4. Απογοήτευση αισθανθήκαμε και ἀπὸ συνοδικὲς συνομιλίες, ὅπως αὐτὲς διέρρευσαν, χωρὶς νὰ διαψευστοῦν. Μποροῦμε νὰ μὴν θλιβόμαστε ὅταν ἀκοῦμε τοὺς Ἱεράρχες μας νὰ σιωποῦν σχεδὸν στὸ σύνολό τους γιὰ τὰ κρίσιμα κανονικά, ἐκκλησιαστικά και θεολογικά ζητήματα πὸ τέθηκαν με τὴν Οὐκρανικὴ Αὐτοκεφαλία, και νὰ ὁμιλοῦν γιὰ «λεβέντικη Ἱεραρχία» ἢ νὰ ἐπικαλοῦνται τὸ ἐθνικὸ φρόνημα με φτηνὰ ἐθνοφυλετικὸ τύπου ἐπιχειρήματα «δὲν θὰ ἀφήσουμε τοὺς Ρώσους νὰ μᾶς πάρουν τὸ Πατριαρχεῖο»; Εἶναι πολὺ τραγικὸ Ἑλληνες Ἱεράρχες ἐν Συνόδῳ (δηλαδή στὸ πλέον ἐπίσημο βῆμα, ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ παράγεται θεολογία) νὰ προσπαθοῦν νὰ ὑποστηρίξουν τὴν Οὐκρανικὴ αὐτοκεφαλία ἐξιστορώντας πόσο κακὴ εἶναι ἡ Μόσχα, ὅποτε «καλὰ τοὺς ἔκανε» ὁ Βαρθολομαῖος! Ἄν εἶναι δυνατόν! Ἡ ἐπιχειρηματολογία αὐτὴ με πάει πίσω 15 χρόνια, στὴν οἰκογενειακὴ μου ζωὴ, ὅταν τὰ μικρὰ, τότε, παιδιὰ μου τσακῶνονταν. Ὅταν μάλωνα τὸ ἕνα μοῦ ἔλεγε ὅτι ὁ ἄλλος με πείραξε πρῶτος, και τὸ ἄλλο δικαιολογεῖται: δὲν φταίω ἐγώ, ἐκεῖνος ἄρχισε πρῶτος... Καὶ ἂν τὰ παιδικὰ τερτίπια μᾶς προκαλοῦν θυμηδία, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο ὅταν ἡ ἴδια βάση ἐπιχειρηματολογίας ἀκούγεται ἀπὸ ἐπισκόπους ἐν Συνόδῳ γιὰ τὰ τόσο κρίσιμα θεολογικά ζητήματα. Ὡς λογικὸ ποίμνιο, ἐπειδὴ και ἀγαποῦμε και σεβόμαστε τοὺς Ποιμένους μας, θέλουμε και ἀπαιτοῦμε ἀπὸ αὐτοὺς σοβαρότητα, νὰ σταθοῦν δε στὸ ὕψος πὸ τοὺς ἔθεσε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ.

Ὅτιδήποτε ἄλλο εἶναι ἀπογοητευτικὸ και μᾶς γεμίζει με πικρία...

Θὰ ἤθελα νὰ σταθῶ λίγο περισσότερο στὴν ἐνώπιον τῆς Συνόδου δήλωση τοῦ Μητροπολίτου μας. Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας εἶπε: «*ἂν οἱ Ρῶσοι εἶχαν ἔρθει στῆ*

¹² Ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρονσα και ἀποκαλυπτικὴ εἶναι ἡ ὁμιλία τοῦ Μητροπολίτου Ἡλείας Γερμανοῦ σὲ ἱερατικὴ Σύναξη (Δεκέμβριος 2019) στὸ https://drive.google.com/file/d/10RUG4dmr3_QNx6iM8QwdpxQDBl5qP2aE/view

Σύνοδο τῆς Κρήτης δὲν θὰ εἶχε δώσει αὐτοκεφαλία ὁ Πατριάρχης στὴν Οὐκρανία». Δυστυχῶς ὁ Ποιμενάρχης μας ἔχει ἀπόλυτο δίκιο. Ἡ δήλωση αὐτὴ εἶναι πέρα γιὰ πέρα σωστὴ –δυστυχῶς! Ἄν εἶχαν πάει οἱ Ρῶσοι στὴν Κρήτη δὲν θὰ ἔδινε αὐτοκεφαλία στὴν Οὐκρανία. Αὐτὸ τὸ εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος στὸν Πατριάρχη Μόσχας στὸ Σαμπεζὺ τῆς Γενεύης κατὰ τὴν τελευταία πρὸ τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης Σύναξη τῶν Προκαθημένων (Ἰανουάριος 2016), ὅπως τὸ ἔχουν δηλώσει σὲ ἐπιστολές τους ὁ Πατριάρχης Σερβίας καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τσεχίας καὶ Σλοβακίας. Μάλιστα, Ἑλληνας ἐπίσκοπος ποὺ ὑπεραμύνεται τῶν δικαίων τοῦ Πατριαρχείου μοῦ περιέγραψε ἀκριβῶς τί ἔγινε στὸ Σαμπεζὺ τὸν Ἰανουάριο 2016: στὴ Σύναξη τῶν Προκαθημένων ὁ Μόσχας ἦταν ἐντελῶς ἀρνητικὸς γιὰ τὴν Πανορθόδοξη καὶ ἔτσι φαινόταν ὅτι ἡ Σύναξη ὀδηγεῖτο σὲ ἀδιέξοδο. Στὸ διάλειμμα, πίνοντας καφὲ στὸ σαλόνι, λέει ὁ Οἰκουμενικὸς στὸν Μόσχας ἐνώπιον τῶν ἄλλων Προκαθημένων: «ἔλα ἐσὺ στὴν Κρήτη καὶ δὲν θὰ πειράξω ἐγὼ τὴν Οὐκρανία!». Συμφώνησε σὲ αὐτὸ ὁ Μόσχας, μπῆκαν ἀγαπημένοι στὴν αἴθουσα διασκέψεων, καὶ ἀνακοίνωσαν τὴ διεξαγωγὴ τῆς Πανορθόδοξου στὴν Κρήτη! Τελικὰ ὅμως ἡ Μόσχα ὄχι μόνο δὲν πῆγε στὴν Κρήτη γιὰ νὰ διατρανώσει τὴν πρωτοκαθεδρία τοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ 6 μῆνες μετὰ τὴν Κρήτη μὲ ἀφορμὴ τὰ γενέθλια τοῦ Κυρίλλου διοργάνωσε ἀντι-Σύναξη Προκαθημένων μὲ ντεκόρ ποὺ θύμιζε τὴν Πανορθόδοξη. Αὐτὸ ξεχείλησε τὴν ὄργη τοῦ Φαναρίου...

Σὲ αὐτὸ ἀναφέρθηκε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας ὅταν εἶπε: «ἂν οἱ Ρῶσοι εἶχαν ἔρθει στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης δὲν θὰ εἶχε δώσει αὐτοκεφαλία ὁ Πατριάρχης στὴν Οὐκρανία».

Εἶπα, ὅμως «δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια». Γιατί «δυστυχῶς»; Διότι καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ κίνητρα γιὰ τὴν ἐκχώρηση τῆς αὐτοκεφαλίας δὲν ἦταν πνευματικά! Δὲν ὑπῆρξε ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν Οὐκρανικὸ λαό, δὲν ὑπῆρξε ἀγωνία γιὰ τὴν ἐπούλωση τοῦ σχίσματος. Δὲν ὑπῆρξε πόνος καὶ πόθος γιὰ ἐπιστροφή τῶν πιστῶν στὴν κοινωνία μὲ τὴν Ἐκκλησία. Ὑπῆρξαν μόνο σκοπιμότητες ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς. Ἄν ἡ Μόσχα μὲ τὴν παρουσία της στὴν Κρήτη ἐπιβεβαίωνε τὴν Πρωτοκαθεδρία τοῦ Κωνσταντινουπόλεως δὲν θὰ καιγόταν καρφὶ σὲ κανέναν γιὰ τὸ σχίσμα στὴν Οὐκρανία. Μήπως ἔχω ἄδικο;

5. Ἄφησα τελευταία στὴν ἐνότητα αὐτὴ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν ἀναστάτωση ποὺ ἔχουν προκαλέσει οἱ ἐπισκέψεις τῶν αὐτοκεφαλιστῶν στὴ χώρα μας. «Ἐπίσκοποι» τῆς νέας Ἐκκλησίας πῆγαν στὴν Πάτμο, στὴν Ἱ. Μονὴ τοῦ Ἁγαπημένου (ἰδρυτῆς ὁ Ἅγ. Ἀμφιλόχιος Μακρῆς), στὴν πανήγυρη τῆς Μονῆς (ἐορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ). Τὸ ἀποτέλεσμα: καμία μοναχὴ τῆς μονῆς δὲν κοινωνήσε! Γιὰ σκεφτεῖτε, ἀγαπητοί, ἡμέρα Εὐαγγελισμοῦ καὶ πανήγυρη Μονῆς καὶ οἱ μοναχὲς νὰ μὴν κοινωνήσουν...

Δὲν εἶδατε τὸ θράσος τῶν αὐτοκεφαλιστῶν πρὶν καλὰ-καλὰ στεγνώσει ἡ ὑπογραφή τῆς ἀναγνωρίσεως, νὰ κάνουν περιοδεία στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ προσκυνήσουν, δῆθεν, τὰ ἱερά τῆς πατρίδας μας. Οὐσιαστικὰ ἤθελαν νὰ βγάλουν φωτογραφίες γιὰ νὰ τις παρουσιάσουν στὸν ἀπλὸ λαὸ τῆς Οὐκρανίας καὶ νὰ ποῦν: «Νά! ὀλόκληρη ἡ Ἑλλάδα ἐμᾶς ἀναγνωρίζει καὶ ὄχι τὸν Ὀνούφριο!»! Τέτοιοι εἶναι, αὐτὸ εἶναι τὸ πνευματικὸ τους ἐπίπεδο!

Εὐτυχῶς ἡ πόλη μας δὲν ἀτιμάστηκε, οὔτε τὸ θυσιαστήριό τοῦ Πρωτοκλήτου μας βεβηλώθηκε. Αὐτὸ ὀφείλετο σὲ δύο πρόσωπα: **α)** στὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας ὁ ὁποῖος δὲν τοὺς ἔδωσε ἄδεια νὰ λειτουργήσουν, ὅπως εἶχαν ἀνακοινώσει. Προσωπικὰ εὐχομαι καὶ προσεύχομαι ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δίνει πνευματικὴ δύναμη, ὥστε καὶ σὲ ἄλλες παρόμοιες ἐπιθέσεις τοῦ δαίμονα καὶ τῶν ὀργάνων του νὰ μὴν ὑποκύψει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ σχετικὲς πιέσεις θὰ ἐνταθοῦν ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς σχισματικούς τῆς Οὐκρανίας ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς προστάτες τους, ἐκκλησιαστικούς καὶ πολιτικούς.

Τὸ δεύτερο πρόσωπο μετὰ τὸν Μητροπολίτη ὁ ὁποῖος συνέβαλε στό νὰ μὴ μιανθεῖ τὸ ἱερὸ Ἀποστολεῖο τοῦ Πρωτοκλήτου εἶναι ἕνας ἀπλὸς Χριστιανός, ὁ Σπύρος Ζορμπαλᾶς. Ὅφειλό δημόσια νὰ πῶ ὅτι μὲ τὸν κ. Ζορμπαλά συναντηθήκαμε γιὰ πρώτη φορὰ 1-2 μέρες πρὶν ἔρθουν οἱ σχισματικοὶ καὶ τοῦ διατύπωσα κάποιες ἐπιφυλάξεις μου. Ὁμολογῶ, ὅμως, ὅτι ἔκανα λάθος καὶ ἡ κίνησή του πέτυχε, διότι κατατρόμαξε τοὺς σχισματικούς, ὥστε ἀναγκάστηκαν νὰ ἀλλάξουν τὸ πρόγραμμά τους καὶ νὰ μὴν παραβρεθοῦν σὲ Θ. Λειτουργία στὸν Ἰ. Ναὸ τοῦ Πρωτοκλήτου! Ἐπιβεβαιώθηκε γιὰ ἄλλη μία φορὰ τὸ τοῦ Μωϋσέως: «διώξεται εἰς χιλίους καὶ δύο μετακινήσουσι μυριάδας».

Ἀγαπητοί μου, νομίζω, πλησιάζει ἡ ὥρα ποὺ θὰ πρέπει νὰ πάρουμε ἀποφάσεις, πιθανὸν καὶ ἐπώδυνες. Δὲν ἔχουμε καμία δικαιολογία ὅταν βλέπουμε νὰ βεβηλώνονται τὰ θυσιαστήρια ἀπὸ τὰ λακτίσματα τῶν κατὰ πνεῦμα ἡμιόνων [θυμηθεῖτε, παρακαλῶ, τὸ φοβερὸ ὄραμα τοῦ Μ. Ἀντωνίου ὅταν εἶδε τοὺς Ἀρειανούς ὡς ἡμιόνους νὰ ἔχουν περικυκλώσει τὴν Ἀγ. Τράπεζα τῆς Σκήτης, νὰ χοροπηδοῦν καὶ νὰ τὴν λακτίζουν. Κατὰ τὸν Ἰ. Χρυσόστομο δὲν διαφέρουν πολὺ οἱ αἰρετικοὶ ἀπὸ τοὺς σχισματικούς, διότι καὶ οἱ δύο ὁδηγοῦν ψυχὲς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, στὴν ἀπώλεια]. Ἄν, λοιπόν, δοῦμε ἄλογα ζῶα νὰ μπαίνουν στὸν Ἰ. Ναό, νὰ κοπρίζουν καὶ νὰ τὸν μαγαρίζουν δὲν θὰ ἀντιδράσουμε ἀλλὰ θὰ σταθοῦμε ἀδιάφοροι καὶ θὰ ποῦμε: αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ νεωκόρου καὶ τοῦ παπᾶ; Δὲν συμβάλλουμε ἔτσι, μὲ τὴν ἀδιαφορία μας, στὴ βεβήλωση τῶν ἱερῶν τῆς πίστεώς μας;

Ὡς πιστὸς Λαὸς τοῦ Θεοῦ καλούμαστε νὰ ἀφήσουμε τὴν πνευματικὴ ραστώνη καὶ τὸν ἐφησυχασμὸ, καὶ νὰ ἀναλάβουμε στὸ μέτρο τῶν δυνάμεων καὶ δυνατοτήτων μας ἕκαστος ἡμῶν τὶς εὐθύνες ποὺ τοῦ ἔχει ἀναθέσει ἡ Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία, ὅπως συμπυκνώνεται ἐπιγραμματικὰ στὴν περίφημη ἀπάντηση τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς (1848) πρὸς τὸν πάπα: «ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ φύλακας τῆς θρησκείας».